

OSTATNIE WIADOMOSCI

Prenumerata miesięczna
1.95 z odn. do domu
1.50 z odb. w Adm.

KRAKOWSKIE

10 gr.

Rok VI.

Kraków, Sobota 15 sierpnia 1936 r.

Nr. 229

Rząd uciekł z Madrytu do Walencji?

Gen. Franco rozpoczął wielką ofensywę na Malagę

PARYŻ, (PAT). — Specjalny wysłannik „Jour“ doniósł wczoraj z Bajonny, jakoby prezydent Azana miał z siedmioma ministrami opuścić Madryt i udać się do Walencji.

Prezydent kortezów Martinez Barrio ma się znajdować na pokładzie parowca w Kartagenie, ponieważ jego zamiar utworzenia rządu w składzie reprezentantów miast, znajdujących się pod władzą rządu

madryckiego, został udaremniony przez komunistów i anarchistów.

LONDYN, (PAT). — Reuter donosi, że ambasada hiszpańska w Londynie, po telefonicznym skomunikowaniu się z Madrytem, kategorycznie za przecza wiadomościom, jakoby rząd hiszpański uciekł z Madrytu do Walencji.

Wedle oświadczeń ambasady, rząd hiszpański nie ma

najmniejszego zamiaru, ani też powodu do opuszczania stolicy.

GIBRALTAR, (PAT). — Reuter donosi, że gen. Franco rozpoczął wielką ofensywę w kierunku Malagi.

Pierwszym celem powstańców jest miasto Estepona.

Gen. Franco wyruszył jedną kolumną z La Linea, w sile 600 żołnierzy z karabinami maszynowymi i artylerią. Druga kolumna wyruszyła z San Roque w sile 500 żołnierzy i ochotników z wielką liczbą samochodów ciężarowych.

Oczekiwana jest wielka bitwa, z chwilą gdy wojska powstańcze nawiążą kontakt bojowy z siłami porządkowymi w Estepona i Maladze.

PARYŻ, (PAT). — Havas donosi, że powstańcy coraz bardziej zbliżają się do Irunu.

Ofensywa w kierunku Pasa jest jest drobniawo przygotowana. Samoloty powstańcze krążą nad okolicą. Dowództwo sił rządowych postanowiło rozlokować wziętych do niewoli powstańców w punktach szczególnie zagrożonych bombardowaniem przez awiację powstańczą.

MADRYT, (PAT). — Ministerstwo Wojny komunikuje, że wojska rządowe zajęły miasta Calahorra i Alguacel, dookoła których powstańcy mieli przygotowane pozycje artyleryjskie, celem bombardowania m. Guadix w prowincji Grenada.

MADRYT, (PAT). — Minister Sprawiedliwości opublikował dekret „rozwiązujący” tytułem zarządzenia ochronnego wszystkie instytucje zakonne i stowarzyszenia religijne, które w jakiegokolwiek formie brałyby udział w obecnym ruchu powstańczym.

Minister Sprawiedliwości usunął ze stanowisk szereg profesorów uniwersytetu w Salamance, m. in. Gil Roblesa.

LONDYN, (PAT). — Otrzymano tu oficjalne doniesienia, że pomiędzy władzami wojskowymi obsadzonej przez powstańców Grenady, a rządem madryckim zawarto układ, do którego ewakuacji na samolotach znajdujących się w Grenadzie cudzoziemców.

Samoloty mają wywieźć około 200 osób do Sewilli. Ewakuacja już się rozpoczęła.

Dotychczas brytyjskie okręty wojenne i statki pasażerskie wywoziły z Hiszpanji 3.078 cudzoziemców, w tym 1.472 obywateli brytyjskich.

Gen. Gamelin złożył wieniec na grobie Nieznanego Żołnierza

Wczoraj o godz. 11 gen. Gamelin, szef Sztabu Generalnego Armji Francuskiej i wiceprzewodniczący Najwyższej Rady Wojennej, złożył wieniec na grobie Nieznanego Żołnierza.

Przed frontem gmachu Sztabu Głównego ustawiła się kompanja chorągwiowa 30 p.p. z orkiestrą.

Przybycia gen. Gamelin oczekiwali zastępcy 1-go wiceministra Spraw Wojskowych gen. Regulski, w zastępstwie dowódcy O. K. 1, gen. Bończa-Uzdowski, zastępcy komendanta miasta pplk. Czuruk oraz szereg wyższych oficerów

Sztabu Głównego i sztabu O. K. 1.

O godz. 11-ej przybył samochodem gen. Gamelin w towarzystwie attache wojskowego Francji gen. D'Arbonneau i majora Axentowicza ze Sztabu Głównego. Następnymi samochodami przybyli towarzyszący gen. Gamelin oficerowie francuscy.

Zgromadzona licznie publiczność na placu Marszałka Piłsudskiego zgromadziła gen. Gamelin gorącą owację, witając go okrzykami „Niech żyje”.

W chwili przybycia orkiestra wojskowa odegrała hymn francuski, a kompanja hono-

wa sprezentowała broń.

Po powitaniu gen. Gamelin w towarzystwie gen. Regulskiego i gen. Bończa-Uzdowskiego, oficerów francuskich i polskich przeszedł przed frontem kompanji honorowej, witając ją po polsku „Czołem kompanja”.

Następnie gen. Gamelin złożył wieniec na gronie Nieznanego Żołnierza. W chwili składania wieńca orkiestra odegrała hymn polski.

Po wpisaniu się do księgi pamiątkowej przy dźwiękach marszu generalskiego gen. Gamelin przeszedł do samochodu.

Nasi piłkarze przegrali z Norwegią 2:3

Zakończył się sen o medalach olimpijskich

BERLIN (telefonem). — W najlepszych humorach wyszła drużyna piłkarska Polski na swój ostatni pojedynek. Przeciwnikiem była bitna drużyna Norwegii, stawka — brązowy medal.

Niestety w tej ostatniej walce musieliśmy zrezygnować z Martina, Wasiewicza, Szerfkiego. Zastąpili ich Szczepaniak, Cebulak i Matjas. I rzecz ciekawa: drużyna polska grała nienajgorzej, potrafiła prowadzić grę otwartą, a nawet okresami miała przewagę, ale w rezultacie nie wytrzymała tempa i przegrała minimalnie.

Mecz zaczął się od ostrych ataków Polski. Wreszcie udaje się jeden przebieg Peterka i prowadzimy 1:0. Na trybunach, gdzie usadowiła się kolanja polska, słychać burzliwe oklaski.

Radość trwa niedługo. Norwegowie systematycznie opowijają pole i pada wreszcie wyrównanie. Od tej chwili Norwegowie są stale na

Pod sam koniec przerwy Norwegowie zdobywają drugą bramkę.

W czasie przerwy rozmawiamy z graczami. Są widocznie zdenerwowani. Szczególnie Cebulak nie może odpaść, że drużyna odpadła od puli finałowej.

Po pauzie nasi grają jednak lepiej. Atak poczyną funkcjonować sprawniej. Liczne sytuacje wytwarza jak zwykle Wodarz. Słazak systematycznie ucieka z pod czulej opieki i centruje. Niestety dośrodkowania nie są wykorzystywane.

Jakby dla potępienia gry trójki środkowej Wodarz świetnie wykorzystuje róg bity przez Kisieleńskiego i zdobywa wyrównującą bramkę.

Odtąd nasi poczynają przysięgać. Stan 2:2 dodaje wszystkim otuchy. Norwegowie grają jednak spokojniej i składniej. Akcje ataku są przeprowadzane niemal z matematyczną dokładnością. Albański jest stale zatrudniony.

Wyłapuje szereg strzałów, ale nie może uchronić swej świątyni od silnego strzału. Norwegowie, zdobywszy trzecią bramkę, nie kwapią się do walki. Obstawiają tylko pieczołowicie naszych graczy a szczególnie Wodarza.

Kisieleński kilkakrotnie podjeżdża do samej bramki norweskiej ale tam nerwy odmawiają posłuszeństwa i... czas ucieka.

Minuty mijają. Zbliża się ostatni kwadrans. Polacy, silnie dopingowani przez kolonję polską, atakują ostro, mają nawet niezłe sytuacje, ale niestety nie są one wykorzystane.

Wreszcie gwizdek i mecz skończony. Przegrywamy 2:3. W ten sposób zajmujemy niezbyt zaszczytne czwarte miejsce.

Po pierwszych sukcesach reprezentacji Polski, nad Węgrami i szczególnie nad silną Anglią mieliśmy prawo przypuszczać, że Polacy jednak odegra-

ją czołową rolę w turnieju olimpijskim. Przyszedł jednak nie szczęśny mecz z Austrią i po razka z naddunajskimi piłkarzami przekreśliła marzenia o srebrnym nawet medalu.

Chcieliśmy już wobec tego zadowolnić się medalem brązowym. Ale tym razem los przesądził inaczej. Na dzień przed tak ważnym spotkaniem kilku graczy zachorowało i trzeba było wystawić rezerwowych. Drużyna w nowym zestawieniu grała nienajgorzej, co z tego jednak skoro nie potrafiła utrzymać narzuconego tempa w ciągu całego meczu.

Ostatnia porażka z Norwegami w zasadzie wstyd nam nie przynosi, ale biorąc pod uwagę, że byliśmy typowani co najmniej na zdobywcę srebrnego medalu — stanowi przegrana z Norwegią niezbyt wesołe zakończenie bilansu gier na turnieju olimpijskim. Porażką tą zakończył się sen o medalach olimpijskich.

Wrzenia powstańcze w Meksyku

MEKSYK, (PAT). — Do stanu Puebla wysłano 2 bataljony piechoty i 2 szwadrony jazdy naskutek wiadomości, pochodzącej od jednego z nau-

czycieli, że przygotowuje się tam powstanie z udziałem 10.000 zbrojnych.

Władze postanowiły aresztować małżonkę wysiedlonego wczoraj z granic państwa generała Rodriguez'a. Pani Eleonora Rodriguez oświadczyła bowiem, że będzie nadal prowadzić akcję swego męża, polegającą na organizowaniu ruchu faszystowskiego.

Aresztowano kilka osób, u których znaleziono listy, adresowane do katolików amerykańskich z prośbą o pomoc pieniężną na akcję w Meksyku.

W Juarez na granicy St. Zjedn. zatrzymano kontrabandę broni.

BUENOS AIRES, (PAT). — Donoszą z Meksyku, że w liście otwartym na łamach dziennika „El Hombre Libre” arcybiskup diecezji Durango ks. Jose Maria Gonzalez opublikował protest przeciwko rozstrzelaniu bez sądu trzech księży i jednej osoby cywilnej przez żołnierzy związkowych.

Arcybiskup domaga się przykładowego ukarania winowajców.

Dodatek olimpijski na stronie 6

Polska otrzyma miliardową pożyczkę?

Sensacyjne doniesienia w związku z wizytą w Polsce gen. Gamelin

Wizyta szefa francuskiego Sztabu Generalnego w Polsce jest tematem dociekań i rozważań całej prasy europejskiej.

Jest więc rzeczą niezmiernie znamionową, że prasa niemiecka stara się przekonać swoich czytelników, iż do wizyty tej nie należy przywiązywać zbyt wielkiej wagi.

CO MÓWIĄ NIEMCY

Zdaniem pism niemieckich, ma ona charakter grzecznościowy, omówi się pewne zagadnienia wojskowe, ale do wzmocnienia sojuszu nie przyjdzie.

Niemcy tłumaczą nam, że na zbyt blizim zbliżeniu do Francji zawsze parzyliśmy sobie palce.

W niektórych polskich kołach politycznych znowu stara się przedstawić wizytę gen. Gamelin, jako zapowiedź zasadniczej zmiany w naszej polityce zagranicznej.

Przypominamy, że przed dzień przyjazdu gen. Gamelin wskazywaliśmy, że tego rodzaju przypuszczenia są nieślusne.

Oczywiście, że te koła, które są jednak tego zdania, atakują ostro min. Becka, uważając go za odpowiedzialnego za pogorszenie stosunków z Francją. Mają one nadzieję, że jeśli nastąpi powtórne zbliżenie do Francji, to wówczas może i nastąpi zmiana na stanowisku ministra Spraw Zagranicznych.

ATAK NA M. S. Z.

Znamienne jest, że jedno z warszawskich pism popołudniowych zaatakowało Ministerstwo Spraw Zagranicznych, że właśnie w dniu przybycia do Warszawy gen. Gamelin, wiceminister Spraw Zagranicznych Szembek, bawiący na Olimpiadzie w Berlinie, złożył wizytę kanclerzowi Rzeszy, Niemieckiej Hitlerowi.

Pismo to wskazuje, że jeśli wizyta już miała nastąpić, to można ją było w każdym wypadku odłożyć. Pismo nie może się opędzić wrażeń, że dzień ten podyktowały celowo Niemcy, którym chodziło o nadanie tej wizycie specyficznego charakteru politycznego.

PRASA RZĄDOWA O WIZYCIE

Niemniej interesujące są głosy prasy rządowej z okazji wizyty szefa sztabu gen. Gamelin.

Podkreślając, że polityka Polski kroczy temi samymi drogami, że sojusz polsko-francuski jest najważniejszym filarem pokoju w Europie, zaznaczając, że istniały we Francji chwile, kiedy czynnikiem wojskowym brakuło odpowiedniego poparcia wśród polityków, gdy chodziło o praktyczne przeprowadzenie sojuszu, łączącego oba państwa.

I tak „Kurjer Poranny” przypomina, że Francja nie zrobiła dla podniesienia siły gospodarczej Polski, podczas gdy nie skąpiła swoich kapitałów innym sojusznikom.

„Goniec Warszawski” wyciąga z uwag „Kurjera Porannego” wniosek, że trzeba również udzielić Polsce pomocy materialnej.

Według dalszych domysłów wizyta gen. Gamelin jest dowodem, iż we Francji doszli do głosu ludzie, którzy rozumieją, że Polsce ta pomoc jest potrzebna.

Ze swej strony pismo to zapytuje: „A więc pożyczka francuska dla Polski? Czy bez

zmiany dotychczasowego kursu w polityce zagranicznej? Czy pożyczkę tę ma realizować min. Beck?”.

Dotychczas oczywiście nie wiadomo o rozmowach gen. Gamelin z gen. Rydzem-Śmigłym. Onegdaj obaj Wodzowie Armii odbyli przeszło godzinną rozmowę w cztery oczy.

Również nie ogłoszono tekstu toastów, wygłoszonych na przyjęciu, wydanem przez gen. Śmigłego - Rydza.

ŚCISLE WOJSKOWY CHARAKTER WIZYTY

Program pobytu gen. Gamelin jest ściśle wojskowy i, jak dotychczas, poza ściśle formalną wizytą, złożoną min. Beckowi, gen. Gamelin nie

zetknął się z politykami, ale... ale przecież Generalny Inspektor Sił Zbrojnych, którego go ściem jest gen. Gamelin, zajmuje u nas również stanowisko polityczne.

Jest, jak wiadomo, drugą osobą po Prezydencie Rzplitej, wiemy że gen. Śmigły - Rydz czuwa nie tylko nad polityką wewnętrzną, ale i zewnętrzną.

Przecież min. Spraw Zagranicznych bardzo często melduje się w Generalnym Inspektoracie Sił Zbrojnych, a przed każdą ważniejszą swoją podróżą i po jej odbyciu w obecności gen. Śmigłego - Rydza składa P. Prezydentowi Rzplitej sprawozdanie, względnie przedstawia swoje wnioski.

Spisek komunistyczny w Ekwadorze

Rewolucja miała wybuchnąć 10 sierpnia

BUENOS AIRES. (PAT) Informują oficjalnie z Quito, (stolica Ekwadoru), że ekwadorskie władze bezpieczeństwa wykryły spisek rewolucyjny o charakterze komunistycznym.

Jak wynika z zaskwestrowanych dokumentów, rewolucja komunistyczna miała wybuchnąć 10 sierpnia.

Program spiskowców przewidywał zaprowadzenie w Ekwadorze rządów sowieckich, konfiskatę wszystkich przedsiębiorstw prywatnych, zniesienie własności prywatnej,

zamknięcie kościołów i konfiskatę dóbr kościelnych.

Na czele spisku stał pułkownik armii ekwadorskiej Larrea Alba, który wraz z kilkoma oficerami został aresztowany i przekazany władzom sądowym.

Niemcy przyjmą plan Francji

w sprawie Niemieszania się do spraw hiszpańskich

LONDYN. (PAT) — Reuter komunikuje: Przyjęcie francuskiego projektu o nieinterwencji w Hiszpanii przez Niemcy nastąpić ma w najbliższym czasie.

Niemcy dały do zrozumienia rządowi francuskiemu, że pierwsze badanie francuskiego projektu wypadło pomyślnie. Ambasador brytyjski w Paryżu został o tem poinformowany podczas wczorajszej rozmowy z min. Delborem.

Główną trudność stanowią obecnie zastrzeżenia Włoch, które domagają się układu, zakazującego wysyłania ludzi, lub pieniędzy do Hiszpanii oraz utworzenia między narodowego komitetu kontrolującego.

W. Brytania po raz wtóry poparła w Rzymie projekt francuski, lecz, jak się wydaje, nie była odnośnie zastrzeżeń włoskich poinformowana tak dokładnie, jak Francja, w której rękach spoczywają zasadnicze rokowania.

W Londynie nadal wyraża ją opinię, że układ w sprawie zakazu dostarczania broni powinien nastąpić jak najszybciej i że inne trudności, jak

np. kontrola nad wykonaniem projektu francuskiego oraz zakaz wysyłania ludzi i pieniędzy do Hiszpanii mogły być rozstrzygnięte później.

W sprawie włoskiego projektu kontroli Francja nie zgłasza zastrzeżeń. Projekt ten jednak nie został dotychczas zakomunikowany W. Brytanii.

Katastrofa budowlana w Przemyślu

Wczoraj o godz. 9.30 wydarzyła się w Przemyślu katastrofa budowlana.

Przy ul. Głowackiego na parceli pod Nr. 9 prowadzone są roboty ziemne dla przygotowania fundamentów pod budowę sąsiedniego domu parterowego Nr. 11, tak, że budowla ta została bez jednej ściany.

Po stronie tej ściany mieszczą się izby mieszkalne. Tylko jakimś przypadkiem zawdzięczać należy, że mieszkańcy, którzy w krytycznym momencie znajdowali się w mieszkaniach, wyszli z katastrofy bez szwanku.

Na miejsce przybyła natychmiast straż pożarna, która zabezpieczyła zagrożony teren.

Zbrodniczy zamach na więźnia

Przed dwoma dniami we wsi Łagisza koło Będzina miała miejsce krwawa bójka pomiędzy znanymi przemytnikami Czesławem Bijakiem i Robertem Drożdżem.

Obaj przemytnicy oddawna czuli do siebie urazę na tle osobistych porachunków.

W czasie zafartej bójki Bijak uderzył Drożdż siekierą

w głowę.

Rannego w stanie ciężkim przewieziono do szpitala, a Bijaka osadzono w areszcie gminnym.

W ub. wtorek do urzędu gminnego w Łagiszy przyszedł celem załatwienia jakiegoś interesu brat pobitego Drożdża — Stanisław, właściciel restauracji w Psarach.

Przechodząc przez podwórze Drożdż zauważył w oknie aresztu gminnego siedzącego Bijaka.

Momentalnie wyjął z kieszeni rewolwer i pięciokrotnie wystrzelił w stronę Bijaka.

Tylko dzięki szybkiej orientacji Bijaka zdążył on odskoczyć od okna i kule go nie trafiły.

Na wszczyt alarm przybyła policja, która zatrzymała Stanisława Drożdżę. Brat, na którą posiadał pozwolenie władz, zakwestionowano.

Policja prowadzi dalsze dochodzenie.

Frontem do Morza!

Noce na biurkach i fotelach

Strajk pracowników w Tow. Vita i Krakowskie

Pierwsze dwa dni i dwie noce strajku okupacyjnego w Towarzystwie „Vita i Krakowskie” w Warszawie przeszły w nastroju podniosłym, poważnym i zdecydowanym.

Pracownicy mimo, że spędzają noce na biurkach i w fotelach, jednak nie upadają na duchu, lecz odwrotnie jakby zahartowani trwają w swym niezłomnym postanowieniu wytrwania za wszelką cenę, aż do zwycięstwa.

Niewątpliwie akcja ich znajduje pełne zrozumienie wśród wszystkich pracowników ubezpieczeniowych.

Pracownicy z innych terenów przysyłają dla pośrednictwem delegacji deklaracje solidarności, co wpływa bardzo dodatnio na poczucie strajkujących.

W dniu wczorajszym Zarząd Główny Związku Zawodowego Pracowników P. Z. U. W. przesłał na ręce strajkujących deklarację o solidarności z akcją strajkową, przyrzekając pomoc materialną w miarę potrzeby. Nadto Zarząd Główny Pracowników P. Z. U. W. przesłał strajkującym kolację.

W lokalu Związku odbyło się zebranie Komisji Porozumiewawczej Związku Pracowników P. Z. U. W., Zjednoczonego Związku Pracowników Ubezpieczeń Społecznych i Związku Pracowników Ubezpieczeniowych, na którym uchwalono poprzeć wszelkimi możliwymi środkami aż do strajku protestacyjnego własnie akcję pracowników Vita i Krakowskiego.

Masowe pożary kościołów

MONTREAL. (PAT) — Właściwie naskutek podpalenia, zdarza się coraz częściej. Ostatnio spłonęły dwa kościoły, a w trzecim w pobliżu Montrealu znaleziono pod ołtarzem aparat, który automatycznie miał wzniecić ogień.

Pożary kościołów, powsta-

Procesy polityczne w Niemczech

W Duisburgu trwa proces 51 osób z okręgu przemysłowego Nadrenji i Westfalji, oskarżonych o potajemną działalność socjalistyczną. Jest to już trzecia grupa więźniów politycznych, postawionych przed sądem.

W pierwszej grupie sądzonych było 56, a w drugiej 80 osób. Proces obecny nie wyczerpuje listy oskarżonych, których jest ponad 800. Wszyscy oni przebywają w więzieniu a pochodzą z różnych miast nad reńskich.

Kłopot słomianego wdowca

Pan Apolinary, nie wie co to począć.

Oto przyjaciel Kocio Dowcipnicki zwrócił się do niego z prośbą:

— Pożycz mi swego mieszkania na jedno popołudnie...

Zona Apolinarego, pani Zuzia, jest teraz na wsi. Apolinary dochowuje jej wiary uparcie.

— Bo przecież moja Zuzia — chwali się przed znajomymi — jest tak skromną i ucziwą kobietą!... Za jej cnotę odpłacić się zdradą, byłoby podłością!

— Poco ci moje mieszkanie?

— pyta teraz Kocio Apolinary. A Kocio mruga znacząco oczami:

— Uważasz, mężateczka...

— Straszne czasy! — wzdycha Apolinary.

— Tak — kiwa głową Kocio. — Ale ona, ta moja mężateczka ma męża tak ciężkiego idjotę, że dla równowagi prowadzi się lekko.

Apolinary uległ prośbie przyjaciela, obiecał wyjść z domu i wrócić dopiero wieczorem. Ale prosił Kocia:

— Pamiętaj, oszczędź naszą sypialnię! Ach, kiedy myślę co by na to powiedziała Zuzia, że ja popieram takie świństwo, ja ciarki mnie przechodzą! Kociu, przyrzeknij mi, że uszanuję naszą sypialnię!

Kocio solennie obiecał.

Tego wieczora Apolinary czatował w sieni domu dopóki światło za zasłonami roletami w pokoju nie zgaśnie i Kocio nie opuści użyczonego mieszkania.

I nagle... Apolinary omal nie zemdlął. Najwyraźniej zobaczył schodzącą ze schodów Zuzię...

— Przepadłem! — pomyślał.

— Ona już wie wszystko. Ma klucz od mieszkania i właśnie natknęła się na scenę...

Pobiegł co tchu na górę.

— Kociu! — ryczał. — Moja żona tu była!

Kocio zarumienił się od „a” do „z”, ponieważ był bez żadnych obłonek...

— Apolinary! — wyszeptał.

— Uspokój się, przecież mnie nie zastrzelisz!

— Kociu! — jęczał Apolinary.

— Czy Zuzia was widziała?

— A gdzie twoja mężatka?

Kocio odetchnął z ulgą i rzekł spokojnie:

— Mężatka odeszła wcześniej ze względu na męża idjotę — a Zuzia uciekła, przerażona moim strojem adamowym.

— Wszystko w porządku! — zawyrokowali przyjaciele, a Kocio pomyślał:

— Głupota ludzka jest bez granic! On się nawet nie domyśla, że ja właśnie...

Zastępca.

RADJO

ROZGŁOSNIA WARSZAWSKA

6.30 Pieśń, 6.33 Gimnastyka, 6.50 Koncert Poranny w wyk. Ork. 58 p. P., 7.35 „Perł czasu I hejnał, 12.03 Muzyka, 11.57 Sygnał pion” — Pogadanka, 12.23 Motywy hiszpańskie w muzyce francuskiej, 15.30 „Transjedynek wioślarskich z udziałem Verey’a. P. R., 17.00 „Akademickie uczelnie prowincjonalne” — odczyt dla maturzystów, 17.15 radniok sportowy, 18.00 Pogadanka aktualna radjowa, 18.50 Biuro Studiów rozmawiających, 19.55 „Początek wojny światowej na Ukrainie” — fragment z powieści Wacława Czesnowskiego „Krwawnik”, 20.10 transmisja i wiadomości z XI Olimpiady w Berlinie, 20.40 Utwory na harcie, 20.50 „Pieśń Ryszarda Wagnera, 22.55 Muzyka taneczna w wyk. Małej Orkiestry P. R., Zakończenie audycji o godz. 24.00.

Czy Polsce może grozić wojna?

Uzbrojenie zadecyduje o zwycięstwie

1. Czy Polsce może grozić wojna?
2. Na czyją pomoc możemy liczyć?
3. W razie wybuchu wojny europejskiej jakie stanowisko powinna zająć Polska?
4. Jakle państwo, zdaniem Twoim, wojnę rozpocznie?
5. W jaki sposób Polska może uniknąć wojny?
6. Co każdy z nas winien uczynić dla wzmocnienia pogotowia wojennego Polski?

Z Kłewania otrzymaliśmy odpowiedź ankietową. Niestety, podpis na liście jest nieczytelny i dlatego nie możemy podać pełnego imienia i nazwiska autora. Potraktujmy więc, że list został podpisany pseudonimem i autora nazwijmy „Czytelnikiem z Kłewania”.

Otóż „Czytelnik z Kłewania” pisze:

Narazie jeszcze nie można powiedzieć na pewno, kto wojnę rozpocznie, ale najprędzej Niemcy. Nie są oni jeszcze tak uzbrojeni, by mogli już liczyć na zwycięstwo, dlatego

jeszcze siedzą cicho i przygotowują się technicznie.

W wojnie najbliższej nie odegra decydującej roli wielka ilość wojska bez dostatecznego uzbrojenia, lecz żołnierz dobrze uzbrojony. Wielka liczba wojska bez dobrej broni, idzie tylko na pastwę armat, jak nazywali Niemcy — Kanonenfutter. Potwierdziła tę prawdę wojna włosko-abisyńska.

Polska powinna się starać o pomoc Francji. Również, jeśli Francja zostanie zaatakowana Polska powinna jej pomagać. W przeciwnym razie najprzód będzie zawojowane jedno pań-

stwo, a z kolei podzieli jego los drugie państwo.

Zwrócić trzeba uwagę i na to, że Francja pod względem wojskowym jest bardzo dobrze zorganizowana.

Polska powinna być jak najnowocześniej uzbrojona, to wówczas tak przyjaciel jak i nieprzyjaciel, będzie się liczył z Polską.

A teraz pytanie skąd wziąć pieniądze na to nowoczesne uzbrojenie?

Trzeba robić oszczędności na administracji, która u nas jest bardzo droga i w ten sposób zebrane kwoty przeznaczyć na uzbrojenie techniczne.

W numerze jutrzejszym dajemy ciąg ankiet.

Przygotowanie młodzieży do obrony

W związku z wprowadzeniem zmian ustrojowych i organizacyjnych w szkolnictwie, przewidziane jest wydanie nowego zarządzenia w sprawie przysposobienia młodzieży szkolnej do obrony kraju.

W nadchodzącym roku szkolnym 1936-37 obowiązywać będą jeszcze dotychczasowe za-

razdzenia ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z tem wszakże uzupełnieniem, że obowiązek brania udziału w zajęciach tufta szkolnego dotyczyć będzie w szkołach średnich uczniów 4 gimnazjum w zakresie pierwszego stopnia przysposobienia wojskowego.

Pracowniczy sejm gospodarczy

Wezmą w nim udział centrale pracownicze i robot.

Osiągnięte zostało porozumienie pomiędzy organizacjami

pracowników umysłowych a związkami zawodowymi w sprawie udziału w sejmie gospodarczym świata pracy, który ma być zwołany do Warszawy w pierwszych dniach września.

Centrala Klasowych Związków Zawodowych, jak i Związek Związków Zawodowych wezmą udział w kongresie zainicjowanym przez organizacje pracowników umysłowych.

W ten sposób na zjazd przybędą delegaci, blisko 800.000 pracowników umysłowych, przedsiębiorstw państwowych, samorządowych, prywatnych, jak i pracowników fizycznych.

Przedmiotem obrad Sejmu gospodarczego będą sprawy ustawodawstwa pracy, uposażeń, obniżki cen, karteli i t. p.

Tajemnicza zbrodnia pod Puławami

PULAWY. W wsi Wólka Pachnowolska, gm. Góra Puławska, pow. kozienickiego, dokonano onegdaj tajemniczej zbrodni.

Późnym wieczorem, gdy mieszkamiec tej wsi, 29-letni Stanisław Szymański kładł się w łóżku na spoczynek, napadło na niego kilku mężczyzn obezwładniło i, zatkawszy usta ofiary watą, wyprowadziło pod osłoną mroku na pole.

Tam jeden ze złoczyńców oddał do Szymańskiego cztery strzały rewolwerowe w brzuch.

Na odgłos strzałów przybiegli na miejsce zbrodni wieśniacy, zostając jedynie broczącą krwią ofiarę nieznanym oprawców.

Szymański, po przewiezieniu do szpitala w Puławach, zmarł — przed śmiercią jednak zdołał wyjawiać, że w jednym z napastników poznał Stefana Jezuitę, męża swej kochanki.

Czy zabójstwo było istotnie dziełem zdradzonego męża, mszczącego się na zmiennawidzonym rywale, ustali wszechczone dochodzenie policyjne.

**Kupon porady
prawnej**

Potworne zabójstwa i masowe egzekucje poprzedziły wybuch powstania w Hiszpanji

Sześć sztabu głównej kwatery powstańczej w Marokko gen. Armada udzielił wywiadu dla prasy polskiej na temat ruchu powstańczego w Hiszpanji.

Na zapytanie, jaki jest cel ruchu powstańczego, gen. Armada odpowiedział:

— Od pięciu lat Hiszpanja stoi nierządnie. Stałe polityczne tarcia o władzę doprowadziły naszą ojczyznę do kompletnej ruiny moralnej i materialnej. Potworne zabójstwa i masowe egzekucje były na porządku dziennym.

Uliczny motłoch, prowadzony przez notorycznych przestępców, opanyował coraz bardziej kraj, terroryzując spokojną ludność.

Akcja Moskwy

Źródłem tej anarchii była Moskwa ze swą wywrotową komunistyczną agitacją, suto finansowana i prowadzona przez moskiewską międzynarodówkę — (Komintern). Mamy na to w ręku niezbitę dowodów.

Musimy uwolnić Hiszpanję od choroby marksizmu. To jest nasz główny cel.

— Jaki ustrój powstańcy wprowadzą po ewentualnem zwycięstwie?

— Nie walczymy w tej chwili ani za monarchję, ani za republikę, ani za dyktaturę, tylko za Hiszpanję — odpowiedział gen. Armada. — Po naszym zwycięstwie wojsko odda władzę prawnie wybranemu rządowi. Zaznaczam — prawnie — bo ostatnie wybory, z których wyszedł front ludowy, rzekomo zwycięsko, nie miały chyba sobie równych w historii. Nóż, rewolwer, zabójstwa i fałszywe przyczyniły się do t. zw. zwycięstwa.

Cele armji

My, armja, nie mieszkamy się do polityki. Naszem zadaniem jest stać na straży honoru i wielkości Hiszpanji.

Obecny rząd frontu ludowego, widząc, że odrodzenie Hiszpanji może nastąpić tylko z

inicjatywy wojska, postanowił za wszelką cenę zniszczyć naszą tradycję i ideał narodowy, rozkładając armję i usuwając z niej najzdrowsze elementy.

Chciano z armji stworzyć coś w rodzaju międzynarodowej bojówki socjalistyczno-komunistycznej.

Po zwołaniu zgromadzenia narodowego i wypowiedzeniu się przez nie o ustroju państwa, wojsko odda władzę rządowi.

Generałowie w powstaniu

Ruch powstańczy stworzyła garstka generałów, wychowanych w twardej szkole służby kolonialnej. Wszyscy członkowie tymczasowego rządu w Burgos, t. zw. „junta obrony narodowej Hiszpanji”, t. j. 5 generałów i 2 pułkowników, zrobili swą karierę wojskową przeważnie w Marokko.

Tem się tłumaczy entuzjastyczny udział Legji Cudzoziemskiej i pułków tutejszych w ruchu powstańczym. Zrosiliśmy się z temi formacjami i tworzymy jedną, zdrowo myślącą rodzinę wojskową, wychowaną w duchu patriotycznym.

Stosunek ludności tubylczej do naszego ruchu jest bardzo dobry. Przywódcy szczepów w Riffie przysłali nam delegację, która oświadczyła gotowość dostarczenia nam 49.000 ludzi.

Tolerancja

— Jaki jest stosunek powstańców do religji?

— Wyznajemy zasadę absolutnej tolerancji. Naszą religją jest religja katolicka i siłą rzeczy, jako religja państwa, pozostanie w ścisłym kontakcie z Rzymem.

— Jaki stosunek łączy powstańców z Włochami i Niemcami, oraz ile prawdy jest w pogłoskach o pomocy włoskiej i niemieckiej?

— Stosunek nasz z Włochami i Niemcami jest jak najlepszy, lecz jedynie taki, jaki

może stworzyć pokrewieństwo ruchu odrodzeniowego, który miał miejsce w swoim czasie w tych krajach. Kilka naście dużych samolotów zakupiliśmy w firmach prywatnych za gotówkę. Nikt nas nie finansuje, gotówki mamy dosyć na swoje potrzeby. Wojsku i urzędnikom wypłacamy regularnie pensję. Dbając o ludność, prowadzimy nadal wszystkie rozpoczęte roboty publiczne, a nawet zwiększamy kontyngenty robotników. Pomocy pieniężnej od nikogo nie potrzebujemy!

Muszę zaznaczyć, że od mnóstwa organizacji z całego świata otrzymujemy telegramy z życzeniami zwycięstwa.

— Jaki jest stosunek powstańców do ludności cywilnej?

— Cała ludność zdrowo myśląca jest po naszej stronie. Dowodem są setki i tysiące ochotników, zgłaszające się do naszych szeregów ze wszystkich sfer społeczeństwa. Wśród wojsk i oddziałów ochotniczych panuje entuzjazm dla sprawy, i to jest rękąmi ostatecznego zwycięstwa. Zwycięstwo nasze w imię wielkiej Hiszpanji, sprawiedliwości i porządku jest pewne. Idziemy naprzód i nie nas nie zdola powstrzymać.

Polacy najlepiej zrozumieli

Niebawem Madryt będzie w naszym ręku. Nie chcemy miasta burzyć, oszczędzając skarby i pamiątki narodowe. Dlatego nie bierzemy stolicy siłą.

Na zakończenie wywiadu gen. Armada oświadczył:

— Proszę powiedzieć Polakom, że jak Polacy w r. 1920 pod wodzą nieodżałowanego Marszałka Piłsudskiego obronili swój kraj i całą Europę od północy, od dzikiego bolszewizmu i tem samem uratowali prastarą kulturę łacińską i cywilizację europejską od zagłady, tak samo i my — powstańcy hiszpańscy — walczymy za naszą ojczyznę i tę samą sprawę od zachodu. Niech żyje Polska! Wx nas rozumiecie.

Kobieta pragnie miłości...

Tragiczne dzieje dwóch sióstr,
kochających jednego mężczyznę

Iza zawałała się chwilę. Trudno jej było stwierdzić, że Florkowski działa w porozumieniu z ojcem. A jednak Danusia żądała kategorycznej odpowiedzi. Rzekła więc:

— Wróćmy narazie jeszcze do poprzedniej sytuacji. Wiesz, że ojciec miał bardzo poważne powody, by się nie zgodzić na twój ślub z panem Prawdnicem. Zarówno ja, jak panna Lerska, która przecież cię tak ubóstwia, nie mogłyśmy nic mu w tej mierze zarzucić. Ma swoje racje, w dużym stopniu usprawiedliwione...

— Jakże można tak mówić? — zawołała Danusia — przecież Zdzisio naprawdę nie może odpowiadać za przewinienia jakiegoś swojego krewnego. Wtedy cały naród był rozbity na dwa obozy, wzajemnie się zwalczające. A na wojnie, jak na wojnie... zdarza się, że ktoś padnie na polu bitwy. To trudno. Ale żeby potem z tego powodu nienawidzić się do Bóg wie którego pokolenia? Przecież to niema najmniejszego sensu! Niema jeszcze 20 lat od końca wielkiej wojny światowej, a już Francuzi żenią się z Niemkami i naodwrot, więc poco pamiętać o rzeczach z przed stu lat i to o wasniach między Polakami?

— To twój pogląd. Ojciec uważa inaczej.

— Być takim zatwardziałym i tak bardzo pamiętać urazy, to nawet bardzo nieładnie i niesłychanie.

— Zresztą — dodała Iza, nie mając, co prawda, odwagi spojrzeć Danusi w oczy — muszę ci powiedzieć, że ten pan Florkowski nie wydaje mi się bynajmniej złą partją...

Danusia aż się cofnęła o krok i wzdygnęła, jak gdyby usłyszała coś zupełnie nieprawdopodobnie obrzydliwego. Zawołała:

— Więc to, niestety, prawda? Więc ten człowiek miał słuszną, mówiąc, że może w tej sprawie liczyć na twoje poparcie i przychyłność? Więc nie kłamał?

— Zaraz, zaraz, chwilę spokoju, Danusiu — odrzekła Iza mocno zmieszana — widzę, że pan Florkowski trochę przesadził, jeżeli ci tak powiedział. Prawdą jest to, że gdy ojciec po raz pierwszy mi wspomniał o panu Florkowskim, odrzekłam, że przedewszystkiem należy zasięgnąć o nim szczegółowych wiadomości, co zaczął i wogóle. Nie będę przed tobą ukrywała, że opinia o nim wypadła ze-

wszechmiar korzystnie.

— A gdyby nawet jak najlepiej, to zrozum przecież, że ja kocham Zdzisia! — zawołała wkońcu już rozgniewana Danusia ze łzami w oczach i trzymając się za serce, które coraz trwoźniej jej kołatało w piersi...

Iza odparła, używając największego wysiłku, aby zapanować nad sobą:

— Owszem, wiem, że kochasz pana Zdzisława i przypuszczasz, że on cię również kocha. O, tak... Tak się zawsze myśli, gdy się ma szesnaście, czy siedemnaście lat. Wierzy się słowom i uczuciom i zdaje się, że się jest najszcześliwszą istotą na świecie. Niestety, wnet potem przychodzą rozczarowania, gorzkie, jak piołun...

Poczem dodała już wręcz szorstko:

— Ale powiedzmy nawet, że ta wasza miłość jest naprawdę szczerą i przyniosłaby wam szczęście, to czy wolno ci zapominać o ojcu? Wiesz, ile ten człowiek w życiu przecierpiał! I wszystko dla nas, a właściwie głównie dla ciebie, bo ja ostatecznie jestem samodzielną. Zabijał się po dzikich krajach, aby odzyskać stracony majątek. Dla kogo? Przecież nie dla siebie, bo już mu niewiele do życia pozostawało, lecz dla ciebie. I ty chcesz temu człowiekowi, twojemu ojcu, zatruć stare lata, wychodząc z zamiarem wbrew jego woli? Jakże mu będzie przykro! Okaże się, że oparł się największym trudnościom życia, a najdotkliwszy cios zadała mu rodzona córka... Czy myślisz, że Bóg pobłogosławiłby taki związek małżeński?

— Miłość moja jest tak czysta i święta, że chyba tylko Bóg jeden mógł mnie nią natchnąć. Wiem, że Zdzisław żyje tylko mną i dla mnie. Odpłacam mu tem samem, jak tylko mogę. Tak wielka miłość może być tylko palcem Bożym. Zresztą, wszyscy byli początkowo mojego zdania. Przecież widziałam, że panna Lerska już go uważała za sy-

na rodzzonego i miała dla niego tyle uczucia... Ma je z pewnością i nadal. Ty sama również go kochasz, o!... wiem o tem dobrze...!

Iza drgnęła, jakby piorunem rażona. Zapytała, drżąc całą:

— Ja???

— No tak, ty, ty!... Czy myślisz, że ja nie mam oczu? Nie widziałam, jak radośnie witałaś każde jego przybycie... jak spoglądałaś na niego... jak zawsze starałaś się nie spuszczać oka z niego... być przy nim... Mało to razy, gdy... przyznam ci się szczerze, pragnęłam zostać z nim sam na sam, przyłączałaś się do nas?

Iza była bliska omdlenia...

Wreszcie szepnęła, ledwo żywa:

— Więc... dobrze... Jeżeli koniecznie chcesz, abym trzymała twoją stronę, to... zgadzam się... Porozmawiam z ojcem. Nie ręczę za skutek, ale spróbować mogę. O, słyszę, że właśnie nadchodzi. Zostaw nas na chwilę samych... Może mi się uda co wskórać...

W tej samej chwili Wiśniewski zjawił się na progu pracowni i rzekł:

— Dobrze, że cię tu znajduję. Mam z tobą do pomówienia. Czy nie przeszkadzam? Bo widzę, że miałyście jakąś ożywioną rozmowę z Danusią. Obie jeszcze macie wypieki na twarzach. Zostań tu, Danusiu. Świetnie się składa, że tu jesteś, bo o tobie właśnie ma być mowa.

Iza odrzekła:

— I ja właśnie chciałam z tobą pomówić o Danusi, tatusiu. Danusia prosiła mnie bowiem, abym przemówiła za nią... Chodzi o sprawę jej małżeństwa z panem Florkowskim.

Rzekomy hrabia Wiśniewski od razu zrozumiał, że widocznie okoliczności zmusiły Izę do zajęcia stanowiska przychylnego dla Danusi. Jako, że był bardzo sprytny, postanowił więc zmiejsza „rzucić się” na Izę z udawanym oburzeniem. Zawołał:

— Co ja słyszę? Nie rozumiem cię doprawdy, moja droga. Chciałabyś się przeciwstawić małżeństwu przeze mnie już postanowionemu i przeciw któremu nitk żadnego rozsądnego sprzeciwu nie jest w stanie zgłosić?

Iza jeszcze nie zdążyła nato odpowiedzieć, gdy Danusia wyrwała się:

— Wybacz, tatusiu, ale twoje postanowienie, o którym, zresztą, dopiero dziś i nie z twoich ust się dowiedziałam, zmusza mnie...

— Nie zniosę żadnego sprzeciwu — przerwał jej Wiśniewski — nie mówiłem ci zaś o tem wcześniej, bo chciałem, żebyś przedtem bliżej poznała swego narzeczonego.

— To zupełnie zbyteczne — odrzekła twardo Danusia — bo z tego małżeństwa i tak nie będzie...

— Nic nie będzie? — zaperzył się Wiśniewski — i dlaćgóż to, jeżeli wolno wiedzieć?

— Bo serce prawdziwie kochające nigdy kochać nie przestaje. Pokochałam Zdzisława, dałam mu swoje słowo. Nie mogę i nie chcę go cofnąć! Będę mu wierna...!

Dalszy ciąg jutro.

Czytajcie

WESOŁE WIADOMOSCI

Cena 10 groszy

DANIEL BACHRACH

Śladami przestępców

Z pamiętników b. aspiranta
Warszawskiego Urzędu Śledczego

Zmartwychwstały nieboszczyk

VI

— Czy są jakieś nowiny? — zapytał dyrektor.

Narazie błędę jeszcze w ciemnościach — odpowiedziałem, przytem opowiedziałem mu, co ustaliłem w firmie Kapłan i Zajczyk.

— Mam wrażenie, że oszust zadowolni się owymi sześcioma milionami i nie odbierze z kolei wysłanego dlań towaru. Byłoby to zbyt wielkie ryzyko, gdyż w ciągu trzech dni cała afera mogła się już wydać i musiał się liczyć z tem, że przy odbiorze przesyłki zostanie zatrzymany. Zresztą będę jeszcze dziś wiedział, gdyż telefonowałem do Warszawy i wydałem odpowiednie polecenie. A teraz zechce mi pan dyrektor powiedzieć, ilu urzędników pracuje w banku i od jak dawna?

— Razem prócz woźnego pracuje szesnaście osób, jedenastu panów i pięć pań. Jak już panu poprzednio mówiłem wszyscy, za wyjątkiem urzędnika z Grodna i urzęd-

niczki z buchalterji, która przyjechała do nas z Lublina, są tutejsi i pracują prawie wszyscy od powstania instytucji.

— Czy ta pani z Lublina od dawna już pracuje w banku?

— Przeszło pół roku, ale czy pan komisarz ją podejrzewa?

— Narazie nie podejrzewam nikogo, a zarazem wszystkich, oczywiście za wyjątkiem panna, panie dyrektorze.

— Jestem przekonany, panie komisarzu, że myli się pan co do niej. Jest to panienska z bardzo dobrego domu i zarekomendowano nam ją z centrali. O ile mi wiadomo jest to jej pierwsza posada.

— Zaznaczył pan, że ta pani pracuje w buchalterji, mogła zatem wiedzieć nazwiska klientów banku i stan ich konta?

— Ależ naturalnie. Pracuje wszak w głównej buchalterji do czynności jej należy mig-

dzy innemi i księgowanie kont.

— Czy mógłby pan dyrektor w sposób niewzbudzający podejrzeń pokazać mi jej akta personalne, zaznaczam, że nie oskarżam jej, ale mam przeciwnie pewne podejrzenia, o których narazie pozwolę sobie milczeć?

— Nic łatwiejszego. Akta personalne urzędników znajdują się u mnie w gabinecie i w tej chwili mogę panu służyć.

Z jej akt personalnych stwierdziłem, że nazywa się Leokadja Wiśniewska, lat 23, katoliczka, wykształcenie: gimnazjum żeńskie w Lublinie, matura, następnie kursy buchalteryjne w Warszawie.

Po postanowieniu, nie mówiąc nic dyrektorowi, roztoczyć nad nią obserwację, to też po powrocie do hotelu zamówiłem raz jeszcze Warszawę. Otrzymałem wiadomość, że za równo list, jak i przesyłka nie zostały dotychczas odebrane. Jak przypuszczałem, zatem oszust zadowolnił się sumą 6 milionów marek, jakie otrzymał w Białymstoku i zrezygnował z towaru.

Poprosiłem naczelnika, by na tychmiast wydelegował do Białegostoku jednego z najzdolniejszych wywiadowców i że będę go następnego dnia rano oczekiwać u siebie w hotelu.

W Białymstoku nie miałem narazie więcej roboty, to też po

kolacji udałem się na dobrze zasłużony spoczynek.

Następnego dnia rano przyjechał wezwany przeze mnie wywiadowca. Wydałem mu odpowiednie instrukcje i polecenie obserwowania i nie spuszczenia z oka panny Wiśniewskiej, sam zaś pociągiem popołudniowym wyjechałem zpowrotem do Warszawy.

Wywiadowcy byli jeszcze ciągle na swych posterunkach, zarówno na dworcu towarowym, jak i na poczcie.

Następnego dnia rano udałem się do banku.

— I cóż, czy można już powinszować sukcesu? — zapytał dyrektor, witając się ze mną.

— Nie tak prędko Kraków zbudowano, panie dyrektorze — odpowiedziałem. — Czy przygotowali już panowie dla mnie listę urzędników, o którą prosiłem?

— Owszem lista jest już u mnie. W ostatnich trzech latach wystąpiło z banku tylko trzech urzędników. Jeden z powodu choroby, mówiąc nawiasem w międzyczasie już umarł, drugi odziedziczył spadek po teściu i przeniósł się na wieś, a co się tyczy ostatniego, niejakiego Dobrzańskiego, to został on prawie pół roku temu zwolniony za zaniedbywanie się w pracy, spóźnianie i częste zwalnianie się pod pretekstem choro-

— W jakim wydziale pracował ów Dobrzański? — spytałem.

— W buchalterji — brzmiała odpowiedź dyrektora.

— A teraz jeszcze jedno pytanie. Kierownik filji wspominał mi, że naskutek rekomendacji z centrali przyjęto do filji w Białymstoku niejaką pannę Wiśniewską. Czy pan dyrektor wie coś o tem?

— Przyznam się panu szczerze, że słyszę o tem po raz pierwszy, ale poproszę tu pana I., może on coś o tem wie.

Po kilku minutach przyszedł wezwany prokurent pan I. Zapytany o Wiśniewską po dłuższym namyśle przypomniał sobie, że rzeczywiście przed mniej więcej ośmioma miesiącami jeden z urzędników centrali prosił go o posadę dla jego znajomej, czy też krewnej, lecz który to był z urzędników tego sobie przypomnieć nie może.

— Jest bardzo ważne, aby pan sobie przypomniał, który z urzędników pana prosił o to, zauważyłem bowiem, że panna Wiśniewska, ujrawszy mnie w banku w Białymstoku, drgnęła, przytem wydała mi się jej twarz również znajoma, lecz niestety nie mogę sobie przypomnieć skąd ją znam. W każdym razie drgnięcie to nasuwa podejrzenie, że panna Wiśniewska też mnie zna.

Dalszy ciąg jutro.

Konrad Ryłski

W szponach gangsterów

Powieść — film z życia gangsterów chicagowskich

Miss Nora, tajemniczy wódz bandy gangsterów, jest postrachem mieszkańców Chicago. Działa w porozumieniu z Al Capone i dzięki swej odwadze, pomysłowości i niezwykłej nrodzie dokonuje szeregu napadów, porwań. Miss Nora posiada również rzadki u kobiety dar hipnotyzowania. Będąc dzieckiem pokochała miss Nora — Lili Eden — młodego lekarza chicagowskiego. Jako wódz gangsterów, postanowiła zdobyć przemocą jego miłość, pomimo, że doktor Graba był ojcem dwóch dziewczynek i czuł się szczęśliwy w swym pożyciu małżeńskim. W podstępny sposób porwała lekarza, którego oczarowała i uczyniła powolnym narzędziem w swym ręku.

Ale plany miss Nory pokrzyżował genialny detektyw chicagowski, Fred. Fred na czele policji zdołał dostać się do kryjówki miss Nory i po zacieklej walce aresztował ją. Miss Nora skazano na śmierć, ale jej przyjaciółom udało się przekupić naczelnika więzienia w Sing-Sing, który stracił w podstępny sposób inną więźniarkę, miss Norze zaś ułatwił ucieczkę.

Po odzyskaniu wolności podejmuje miss Nora walkę nanowo: ale detektyw Fred wyszedł tymczasem kryjówkę gangsterów, stwierdził, że miss Nora nie zginęła na krześle elektrycznym o czym powiadomił władze sądowe i odnowa z pomocą małego murzyna Toma, który był na służbie gangsterów i stał się oddanym sługą Freda, rozpoczął poszukiwania za gangsterami.

Po wielu dramatycznych walkach powziął Fred postanowienie złowienia gangsterki przy pomocy jej byłego kochanka, doktora Graby, który ukrywając się przed gangsterami zamieszkał pod przybranym nazwiskiem w małym miasteczku w stanie Massachussets.

Doktor Graba wahał się długo, ale wkońcu, gdy Fred wyjaśnił mu, że póki miss Nora będzie żyła nie zagna spokoju, zgodził się na tę misję. W tym celu udał się do Detroit, gdzie zamieszkał w największym hotelu Majestic. Miał tam otworzyć gabinet chirurgiczny pod własnym nazwiskiem, ogłosił się w pismach i w ten sposób umożliwić miss Norze „odnalezienie” siebie.

A miss Nora wraz z Dillingerem przebywała właśnie w Detroit, gdzie zorganizowała nową bandę i tej właśnie nocy, gdy doktor Graba przybył do hotelu, dokonała planowanego oddawna napadu.

Po północy przybyły przed gmach hotelu trzy auta ciężarowe, naładowane policją. Policja na czele z komisarzem wkroczyła do gmachu, związała portjera, jego pomocników, aresztowała całą służbę, którą sprowadziła do jednego wspólnego pokoju, oświadczając, że ma rozkaz dokonania rewizji.

Na ogłoszenie nadbiegł w nocnej piżamie dyrektor hotelu, który zaczął protestować przeciwko rewizji. Ale w tej samej chwili jeden z policjantów chwycił go za rękę, a drugi wepchnął mu szmatę do ust.

Dyrektor hotelu zaczął się szamotać, bronić, oczy mu omal nie wyszły na wierzch; w tej samej chwili, gdy pchano mu tak do ust szmatę, jakaś niepokojąca myśl zaświtała w jego głowie:

— To na pewno nie są policjanci! To są przebrani gangsterzy, którzy w ten sposób dokonują napadu na bank!

Dyrektor hotelu zaczął szamotać się, ale nic mu to nie pomogło. Wkrótce leżał już związany obok telefonistki, która spoglądała na niego przestraszonymi oczyma.

Drzwi pokoju telefonicznego wnet się zatrzaśnięły, a dyrektor leżał na podłodze, obok swojej urzędniczki. Sznury wrzynały się głęboko w jego ciało, w ustach tkwiła szmata, której nie mógł wyjąć, ani wypluć, bo była mocno przywiązana. Pot oblał jego czoło: z gardła dyrektora wydostawały się jakieś nieartykułowane dźwięki...

Tymczasem komisarz policji na czele części swego oddziału zapukał do pierwszych drzwi na piętrze. Długo musiał pukać, zanim ukazało się wystraszone oblicze gościa. Jakiś starszy pan wyszedł na spotkanie i spojrzał przerażonymi oczyma. Co tu w nocy czyni policja? Jest właścicielem wielkiego sklepu w Nowym Jorku, przybył tu do fabrykanta, by umówić się w sprawie dostawy towaru, coż więc chce odeń ten policjant?

Zamiast odpowiedzi usłyszał krótki, stanowczy rozkaz:

— Ręce do góry! Odwrócić się do ściany! Nie ruszać się z miejsca!

Policjanci przeprowadzili dokładną rewizję w pokoju; przeszukali ubranie, walizkę, kieszenie. Pod poduszką znaleźli portfel z którego wyjęli trzy tysiące dolarów, z walizki zabrali piękną, brylantową broszkę. Portfel oddali z powrotem na miejsce...

Tymczasem starszy pan stał w kącie, twarzą odwróconą do ściany. Nie widział, co policjanci zabierają, jak opróżniają zawartość jego portfela i chowają do kieszeni „komisarza” brylantową broszkę.

Po dokonaniu „rewizji” rozległ się znów głos komisarza:

— Mister, oznajmiam panu, że jesteś pan aresztowany!

Starszy pan odwrócił się twarzą do policjanta i zapytał:

— Ależ mój panie, dlaczego? Panowie jesteście zapewne w błędzie i przyjęliście mnie za kogo innego... Dlaczego mnie aresztujecie?

— No, no, zawsze to samo słyszymy — odparł komisarz — odprowadzić go do oddzielnego pokoju — jutro sędzia wyjaśni, czy jesteśmy w błędzie...

— Proszę panów, jestem kupcem z Nowego Jorku, proszę bardzo, mogę przedstawić wszystkie dokumenty...

Ale policjanci nie słuchali jego wyjaśnień, tylko odrzekli:

— Mój panie, to nie nasza sprawa i to od nas nie zależy, jesteśmy tylko wykonawcami rozkazów, jakie otrzymujemy od naszych władz przełożonych...

Za chwilę znalazł się w dużym pokoju, gdzie go zamknięto na klucz. Policjanci przeznaczili ten pokój dla wszystkich aresztowanych.

Po chwili pukali do następnego pokoju. Stamtąd rozległ się jakiś zagniewany głos:

— O co chodzi? Czego chcecie panowie?

Ton i sposób odpowiadania świadczył o tem, że w tym pokoju nie przebywa zwykły kupiec, tylko jakiś jegomość, który jest nader pewny siebie, możliwe więc, że posiada przy sobie broń.

Policjanci zawahali się, ale komisarz spokojnym głosem odrzekł:

Za chwilę drzwi otworzyły się. Ukazał się w nich w nocnej piżamie doktor Stanley Graba.

— Otworzyć natychmiast drzwi... Policja... mamy rozkaz aresztowania pana.

Drzwi nie otworzyły się, tylko w odpowiedzi rozległ się jeszcze bardziej zagniewany głos:

— Co? Czyście panowie zwariowali? Chcecie mnie aresztować? Mnie, dyrektora departamentu w ministerstwie wojny?

Ale po chwili głos mu zamarł w gardle. Policjanci siłą otworzyli drzwi, złapali go pod ramiona, zatkali mu usta, szybko związali ręce i nogi. Potem, jak ciele na rzeź przeznaczone, pchnęli go pod to samo łóżko, gdzie przed kilku minutami smacznie spał...

Rewizja odbyła się tu bardzo szybko. Wyjęli z jego portfela siedem tysięcy dolarów, poczem szybko zamknęli drzwi i wyszli.

Nie pukali do wszystkich pokoi, nie wszędzie budzili gości, zajęłoby to zbyt wiele czasu, jedna noc na pewno nie wystarczyłaby, trzeba by było stracić nato siedem nocy...

Prędko wskoczyli na drugie piętro, tam przeprowadzili kilka „rewizji”, stamtąd na następne piętro i tak pokolei...

Oczywiście nie obeszło się bez humorystycznych spotkań.

Na dwunastym piętrze pukali długo do jednego z pokoi, ale z początku nikt nie odpowiadał. Po chwili, jednak, gdy pukanie stało się nader gwałtowne, usłyszeli przestraszony głos mężczyzny:

— Kto tam?

— Policja...

— Kto taki?

— Policja, otwierać natychmiast! Z pokoju doszedł płacz kobiety, jakiś męski głos grzmiał:

— Przepowiadałem, że tak będzie, twój mąż nas wyszedł... nadszedł policję... chce ciebie skompromitować, chce uzyskać rozwód...

— Co ze mną teraz będzie... co ja pocznę?...

Komisarz, który stał przy drzwiach i słyszał tę rozmowę w pokoju, przejął się widąc bardzo sytuacją tej nieszczęśliwej niewiasty, bowiem rozkazał:

— Dajcie im spokój! Następne drzwi!

Policjanci zbliżyli się już do następnych drzwi, gdy z pokoju wypadł w piżamie młody jakiś mężczyzna i drżącym głosem zaczął błagać:

— Zlitujcie się panowie... Tam jest bardzo bogata pani, ze znanej rodziny... nie kompromitujcie jej... unieszczęśliwiecie młodą kobietę, która mnie kocha... Ona tego nie przeżyje... ona popełni samobójstwo... Może chodzi panom o pieniądze... O wynagrodzenie za tę przysługę... służę...

— Zgoda — odrzekł komisarz — tylko muszę wejść do pokoju i przejrzeć zawartość pańskiego portfela...

Nie pytając się ani słowa więcej wszedł do pokoju komisarz policji. Na fotelu siedziała rozczochrana, blada kobieta i przyglądała się komisarzowi osłupiałym wzrokiem. Komisarz zbliżył się do marynarki, zabrał portfel, wyjął stamtąd całą zawartość: pięćset dolarów, poczem zbliżył się do niewiasty i na ucho, kobiecym prawie głosem powiedział:

— Proszę pani, jak się chce mieć przyjemność — to trzeba płacić...

„Rewizja” toczyła się dalej: wielu zrewidowanych, którzy próbowali żądać wyjaśnień, policjanci wprowadzali do pustych pokoi i zamykali na klucz...

Tak kroczyli policjanci wytrwale z piętra na piętro, w ręku ich było już sto pięćdziesiąt tysięcy dolarów, prócz brylantów i różnych kosztowności. Ale, jak widać, ta suma nie mogła ich zadowolić...

Rzecz jasna, wielu rewidowanych połapało się, że to nie są policjanci, tylko zwykli gangsterzy, ale właśnie świadomość tego, że mają do czynienia z gangsterami jeszcze bardziej napędlila ich strachem tak, że nie byli zdolni przeciwstawić się.

Tymczasem rzekomi policjanci czuli się nader pewni siebie, obrabowując dziesiątki ludzi...

Gdy na siedemnastym piętrze zapukał do drzwi komisarz policji, nikt długo nie odpowiadał. Narreszczie rozległ się jakiś głos:

— Kto tam?

Głos musiał być komisarzowi nieco znany, bo na twarzy jego przeszedł lekki dreszcz. Odrzekł jednak:

— Otworzyć, policja!

— Policja? W jakiej sprawie?

— Dowie się pan za chwilę! Otworzyć natychmiast!

Za chwilę drzwi otworzyły się. Ukazał się w nich w nocnej piżamie doktor Stanley Graba.

Doktor spojrzał zdumiony na policję. Co to oznacza? Czy przybyli tu, by go aresztować? Dlaczego?

— O co panom chodzi? — zapytał doktor. Odpowiedzi jednak nie usłyszał. Był zbyt zasnany, by spostrzec, jak komisarz i jeden z policjantów patrzy na niego zdumionym wzrokiem, jakby przy był z zaświatów do tego hotelu.

Czytelnicy chyba domyślają się, że „komisarzem” była miss Nora, zaś policjantem — Dillinger.

Co się stało w tej chwili z miss Norą? Co zaszło w jej sercu, gdy podczas tej nocnej wizyty ujrzała nagle przed sobą swego wymarzonego kochanka, który uciekał przed nią? Człowieka, którego bezgranicznie kochała, o którym marzyła, śniła?

Na chwilę jakgdyby straciła zupełnie świadomość tego, co się z nią dzieje. Jakgdyby ktoś młotem walił ją po głowie. Czuli jak kolana uginają się pod nią.

Oparła się ramieniem o Dillingera. Dalszy ciąg jutro.

Czytajcie
„ŻYCIE KOBIECE”
Cena 20 groszy

Dziś wszyscy czytają
numer olimpijski
NOWEGO SPORTOWCA
Cena 10 groszy

WIADOMOŚCI OLIMPIJSKIE

Polus walkowerem wszedł do półfinału

Kajnarowi sędziowie odebrali zwycięstwo

Kajnar — rozegrał mecz z Filipińczykiem Podhilla. Była to jedna z najpiękniejszych walk turnieju olimpijskiego, cały czas prowadzona na dystans i fair.

W meczu tym Kajnar błysnął piękną techniką, brawurą, ambicją, agresywnością i celnością ciosów, zdobywając sobie uznanie widzów.

Po walce, którą Kajnar wyraźnie wygrał na punkty, jury ogłosiło zwycięstwo Filipińczyka, krzywdząc dotkliwie Polaka, który był lepszym bokserem.

Podhilla, który w poprzedniej serii pokonał świetnego Niemca Schmedesa, zaprezentował się jako dobry i wszechstronny bokser, jednak ustępował Polakowi wyraźnie zarówno w technice, jak i taktyce.

Po pierwszej rundzie wyrównanej, w której atak pro-

wadził głównie jednak Polak, druga runda jest wyraźnie dla Kajnara, który cały czas nieustannie atakuje, ładując serię w żołądek i szczękę przeciwnika.

Polak zademonstrował piękne uniki i atakował w dużym tempie. W trzeciej rundzie Kajnar, będąc przez cały czas stroną atakującą, więcej punktował i jeszcze mocniej zaznaczył swą przewagę.

Polus, który w pierwszej serii walk bokserów wagi piórkowej wygrał walkowerem, również i drugą serię przeszedł bez walki, gdyż jego przeciwnik Peruwiańczyk Waldeg nie stanął na ringu. Dzięki temu Polus wchodzi do półfinału.

Chmielewski przez pierwszą serię walk przeszedł także bez walki.

W środę wieczorem w drugiej serii walk bokserów w wadze muszej Sobkowiak w pięknym stylu i po bardzo ładnej walce wygrał na punkty ze Szwajcarem Ziegfridem, kwalifikując się do ćwierćfinału.

Sobkowiak wygrał zdecydowanie, mając we wszystkich trzech rundach wyraźną przewagę. Przeciwnik Sobkowiaka, znany w Europie bokser szwajcarski odnosił się do niego z respektem, pamiętając w końcu o pierwszym zwycię-

stwie Sobkowiaka w turnieju olimpijskim przez k.o.

W pierwszej rundzie Polak narzucił walkę na dystans i ładuje szereg celnych ciosów w szczękę Szwajcara.

Po lekkiej przewadze w 1-ej rundzie, Sobkowiak w 2-ej rozpoczął od razu atak i bezustannie trafiał celnie prostymi i sierpowymi ciosami.

W rundzie tej Sobkowiak zademonstrował ślicznie uniki i zręcznie wylapywał ciosy przeciwnika na rękawice.

W obu tych rundach Sobkowiak nie dostał ani jednego ciosu. 3-ia runda wysoka dla Polaka, który jest panem sytuacji i pod koniec rundy bije, ile chce i jak chce.

W środę późnym wieczorem w ramach olimpijskiego turnieju bokserów Chmielewski rozegrał mecz w wadze średniej ze znanym pięściarzem belgijskim Schryverem. Zwyciężył Chmielewski na punkty, po bardzo ładnej walce walce.

Schwarzmann, niemiecki podoficer, zdobył złoty medal w gimnastyce na Olimpiadzie

Protest Południowej Ameryki

Zarząd chilijskiego komitetu olimpijskiego polecił kierownikowi ekspedycji chilijskiej w Berlinie Ricardo Muelerowi porozumieć się z przed-

stawicielami innych państw Południowej Ameryki celem wystąpienia z wspólnym protestem w sprawie głośnej afery z Peru.

Polska szabla triumfuje

Rozgromiliśmy już Greków, Szwedów i Turków

W środę przed południem polscy szermierze w puli eliminacyjnej pokonali łatwo Greków 9:3, poczem wobec zdecydowanego zwycięstwa dalej nie walczyli.

Polacy wystąpili w składzie Papee, Dobrowolski, Zaczek, Sobik. Sobik wygrał 3, a pozostali po 2 walki. W puli tej walcząca Czechosłowacja również pokonała Greków. Wobec tego Polacy i Czesi bez walki między sobą weszli do ćwierćfinałów.

Po południu zaczęły się ćwierćfinały. Polacy walcą w jednej grupie z Turcją, Szwecją i St. Zjednoczonymi. W pierwszym meczu Polacy odnieśli piękne i bezapelacyjne zwycięstwo nad Szwedami 15:1, walcząc w składzie Sobik, Suski, Segda, Dobrowolski, przyczem Segda, Sobik i Dobrowolski odnieśli po 4 zwycięstwa a Suski 3.

W drugim meczu w grupie tej St. Zjednoczone bez walki pokonały Turcję, której szermierze nie stawili się w przepisany czas na planszy. W myśl regulaminu Turcja powinna była odpaść od dalszych rozgrywek, jednak jury zdecydowało inaczej, wobec czego następnym przeciwnikiem

Polski była Turcja.

W ćwierćfinale turnieju drużynowego w szabli Polacy pokonali łatwo reprezentację Turcji w stosunku 9:2.

Polska wystąpiła w składzie Popee, Sobik, Zaczek i Suski.

Wobec dwóch wygranych w meczach ćwierćfinałowych Polska nie potrzebuje już walczyć ze Stanami Zjednoczonymi i wchodzi do półfinału, który rozpoczyna się w czwartek rano.

Walka wioślarzy

o laur olimpijski

W przedbiegu dwójek ze sternikiem pierwsze miejsce zajęły Niemcy 7:27,3, drugie Włochy 7:33,6, trzecie Wę-

gry 7:36,5, czwarte Polska 7:53,9, piąte U. S. A., szóste Brazylija. Do 500 mtr. prowadziła Polska. Na tym dystansie doszli ją Węgry, a potem Niemcy.

W przedbiegach dwójek podwójnych pierwsze miejsce zajęła Francja 6:46,5, 2) Polska (Verey — Ustupski) 6:50, 3) Węgry 6:51,5, 4) i 5) Australia i St. Zjednoczone 6:56,6 (kolejność dopiero film), 6) Czechosłowacja.

Szwajcarski gimnastyk, Eugeniusz Mack, mistrz olimpijski z Amsterdamu, zdobył srebrny medal.

Verey

Od startu wysunęła się na czoło łódź francuska, która nie oddawała prowadzenia aż do samej mety. Za Francją sunęła łódź Australijska, którą atakowała Polska. Następnie St. Zjednoczone. Na 800 mtr. na drugie miejsce wysunęły się St. Zjednoczone, trzecie zajmuje Polska. Na 1000 mtr. na drugie miejsce wysunęła się osada polska przed St. Zjedn. Na 1500 mtr. wciąż prowadzi Francja o półtora długości przed Polską, na trzecim miejscu St. Zjedn.

Na metę łódzie wpadły w kolejności: Francja, Polska, Węgry, na czwartym miejscu Australia i U. S. A., a dopiero później Czechosłowacja.

Zginął słynny bramkarz

Prasa czeska donosi z Budapestu, iż otrzymano tam list od znanego bramkarza węgierskiego Piatko, bawiącego w Hiszpanii w charakterze trenera, że podczas wojny domowej zabity tam został najslawniejszy bramkarz świata Zamorra.

Ostatnie meldunki

W półfinałach szabli drużynowej Polska pokonała Francję 10:6 i Austrię 8:3, lepszym stosunkiem trafien (56:59).

Poza tem Włosi wygrali z Austrią 9:7, Węgrzy pokonali Niemcy 15:1, Ameryka zwyciężyła Holandję 9:7, Francja przegrała z Włochami 2:9, Węgrzy rozgromili Holandję 15:1 i Amerykę 14:2. Ameryka uległa również Niemcom 7:9, wreszcie Niemcy wygrały z Holandją 9:3.

Do grupy finałowej weszły Węgry, Włochy, Polska i Niemcy.

BERLIN (PAT) — W międzybiegach dwójek ze sternikiem Polska startowała w drugim międzybiegu wraz z Włochami, Jugosławją i Japonią. Pierwsze miejsce zajęły Włochy w czasie 8:50 przed Jugosławją 8:53,8, Polską 8:56,2 i Japonią 9:06,3.

Ponieważ do finału wchodzi tylko dwie pierwsze osady, Polska odpada.

Pierwszy międzybieg wygrała Danja przed Szwajcarią, Holandją, Ameryką i Brazylią.

W międzybiegach czwórek ze sternikiem Polska startowała w drugim międzybiegu wraz z Włochami, Jugosławją i Węgrami.

Zwyciężyły Węgry w czasie 8:08,4 przed Polską 8:12,2, Włochami 8:15,4 i Jugosławją 8:25,1.

Ponieważ do finału wchodzi tylko pierwsza osada, Polska odpada.

Podróżuj tylko samolotem!

Drobiazgi

REWANŻ ZA OLIMPIADĘ
W ŁODZI

Na dzień 26 sierpnia r. b. zakontraktowano w Łodzi wielką imprezę lekkoatletyczną, w której wezmą udział czołowe zawodniczki Polski i Niemiec z Wajsohną, Walasiewiczówną, Kwaśniewską i Niemkami Maurmayer, Kraus, Fleischer i Krueger na czele.

SZLAKIEM MARSZAŁKA
PIŁSUDSKIEGO

WKS Legia organizuje w dniach 14, 15 i 16 sierpnia patrolowy raid motocyklowy szlakiem Marszałka Józefa Piłsudskiego na trasie Warszawa — Wilno — Warszawa — Kraków — Warszawa ogólnej długości 1500 km. Raid odbywać się będzie o wielką nagr. im. Marszałka J. Piłsudskiego. Start z Warszawy nastąpi w dniu 14 sierpnia r. b. około godz. 4-ej rano.

Spis zapowiedzi nr. 6510 — 240 — 36. ZAPOWIEDZ. Podaje się do ogólnej wiadomości, że 1. porucznik Tadeusz Iżycki kawaler zamieszkały w Częstochowie, 7. artylerji lekkiej syn małżonków właściciela nieruchomości Edmunda i Zofji z Sławskich — Iżyckich, zamieszkałych w Gonicach powiat Radomsko, 2. panna Ruta Elżbieta Skowrońska, bez zawodu zamieszkała w Toruniu, 3. córka małżonków zmarłego w Toruniu kupca Karola Skowrońskiego i Weroniki z Golepiewskich, zamieszkałej w Toruniu, 4. córka małżonków zmarłego w Toruniu kupca Karola Skowrońskiego i Weroniki z Golepiewskich, zamieszkałej w Toruniu, 5. chęć zawrzeć związek małżeński. Obwieszczenie zapowiedzi nastąpić winno w Toruniu i w Częstochowie wnioskowi o ewentualnych przeszkodach należy kierować do niżej podpisanego. Toruń, dnia 10 sierpnia 1934 r. Urzędnik stanu cywilnego w zastępstwie A. Woldachowski, Asystent miejski.

Gimnastyczki zajęły piąte miejsce

Pierwsze miejsce, mistrzostwo olimpijskie i złoty medal w gimnastyce kobiecej zdobyły Niemcy.

Drugie miejsce i srebrny medal uzyskała Czechosłowacja. Na trzecim miejscu (bron-

zowy medal) sklasyfikowały się Węgry.

Czwarta z kolei była Jugosławia.

Polska zajęła piąte miejsce przed Ameryką, Włochami i Anglią.

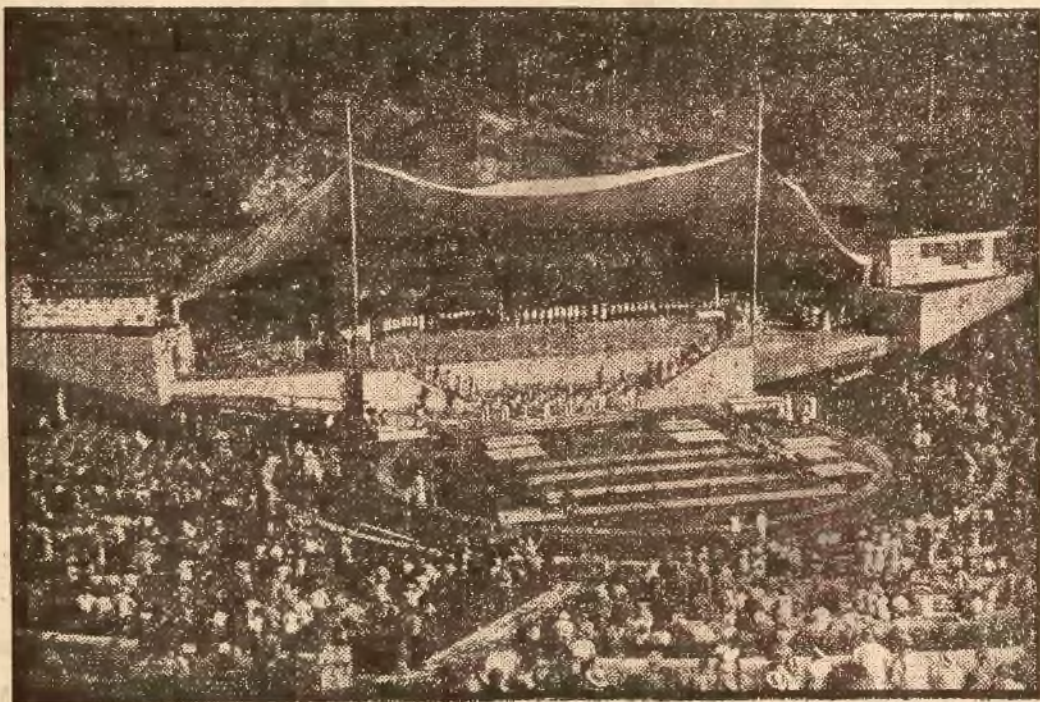
Jak wygrał Chmielewski

W drugiej serii walk wagi średniej jak już podaliśmy — Chmielewski pokonał na punkty Belgę Schryvera. Walka prowadzona była w dobrym tempie przy znacznej przewadze Polaka we wszystkich rundach.

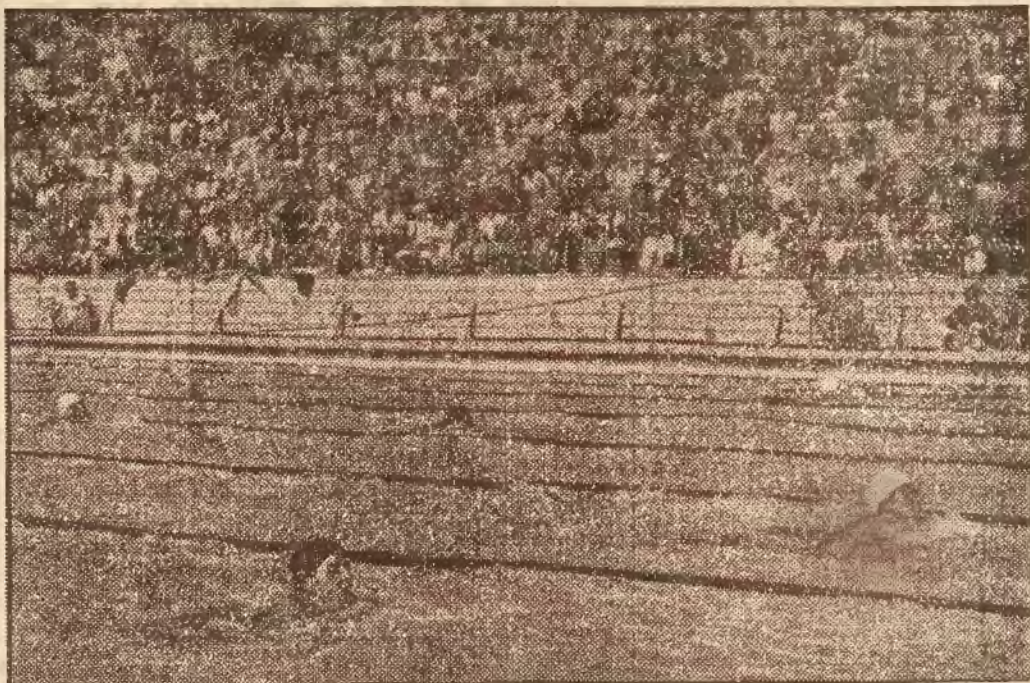
W pierwszej rundzie Chmielewski zasypał przeciwnika paroma seriami prostych walcząc z dystansu i stosując piękne uniki. W drugiej rundzie po chwilowym zwarcu, do którego dążył ostrożny Belg, Chmielewski silnym sierpo-

wym rozkrwawił przeciwnika oko, poczem kilkoma trafieniami ciosami wygrał rundę wysoko.

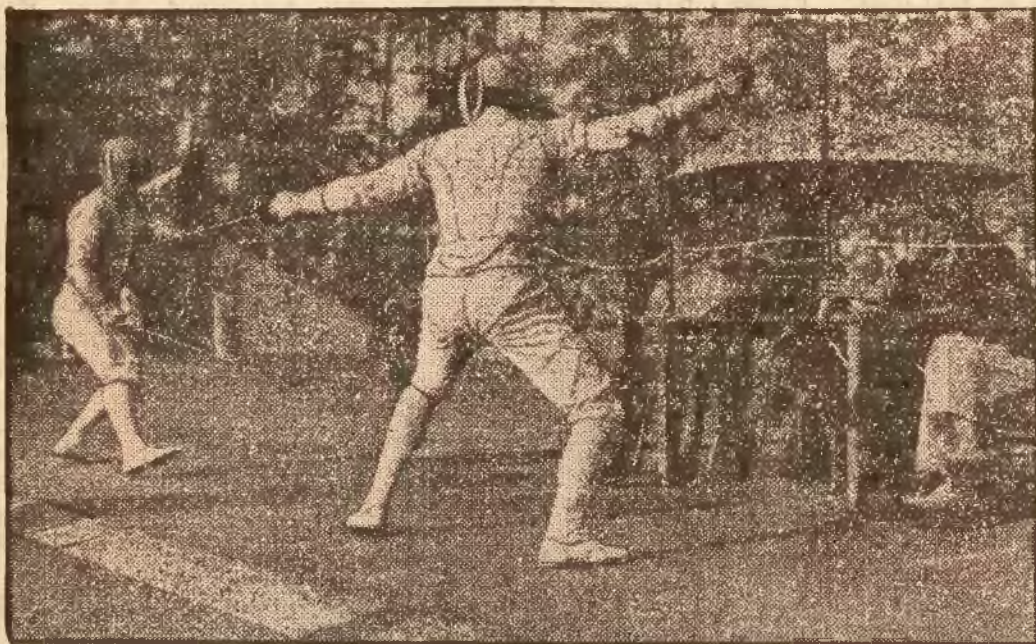
Bokser belgijski wykazał ogromną twardość, inkasując silne ciosy Polaka. W trzeciej rundzie walka toczy się początkowo w zwarcu, w którym do głosu przychodzi Belg. Wkrótce jednak Chmielewski stosuje dystans i silnymi sierpowymi z prawej oszalał przeciwnika, który z trudem dotrzymuje placu do końca walki.

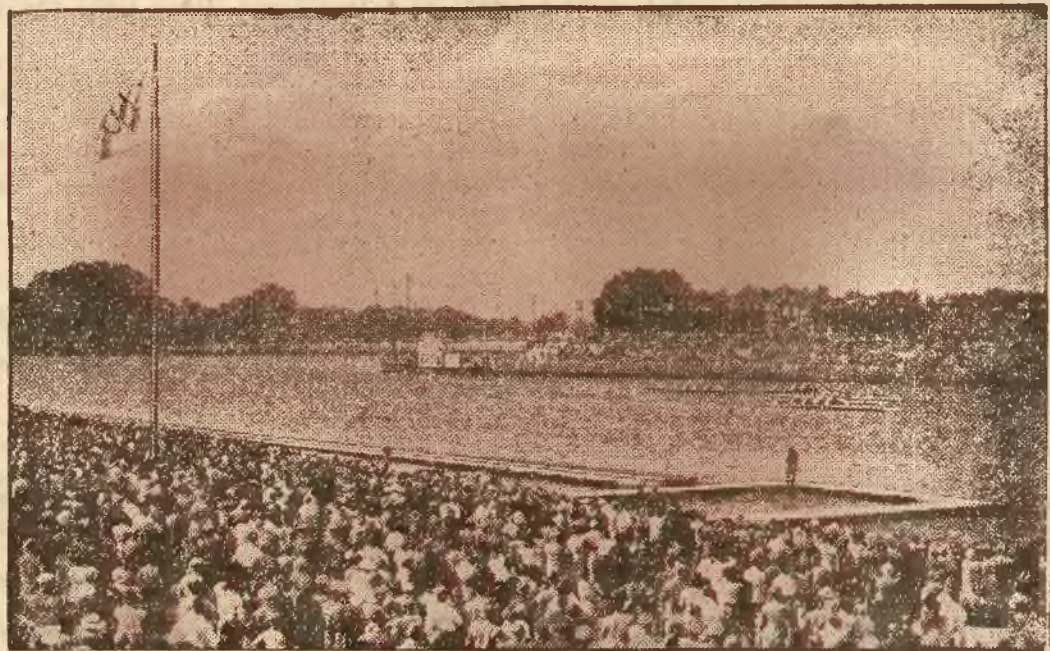
Wymarsz drużyn gimnastycznych na estradę. Widok był istotnie wspaniały.

Zacięta walka o pierwsze miejsce w konkurencji 200 mtr. stylem klasycznym dla pań. Pierwsze miejsce zajęła Japonka Maehata (w białym czepku) przed Niemką Gehenger.

Znakomity szpadzista włoski, Riccardi (z lewej) w walce z Belgiem, de Beur. Zwycięzcą został Włoch.

Grüna — miejsce walk najlepszych wioślarzy świata. Na tym torze może Roger Verey zdobyć złoty medal.

Warszawskie składy pornografii zostały zlikwidowane przez policję

W dniu onegdajszym 12 b. m. zarządzone zostały rewizje na terenie całej Polski w poszukiwaniu w celu konfiskaty wydawnictw i broszur pornograficznych.

W Warszawie policja dokonała rewizji w różnych księgarniach i księgarek przy ul. Zamenhofs, Smocznej, Świętokrzyskiej, na Nalewkach i t. d.

Rewizje dały nadsządziwa nie bogaty materiał w postaci różnych druków, broszur i rozmaitych gier pornograficznych. Na podstawie tego materiału, sprzedawcy zostaną pociągnięci do odpowiedzialności sądowej.

M. in. zajęte zostały następujące broszury: samogwałt, sztuka podobać się kobietom, kulti blony dziewczęcej, życie miłosne mężczyzny, pan na Ira w buduarze, coś pikantnego, sekretne sposoby małżeńskie, trzymaj w tajemnicy, uroczą Lola, naga fortancerka, Nobiloś, Wandzia, sprawa o alimenty z fotografiami oskarżonego.

Wiele broszur zostało wydanych anonimowo, gdzie niema zarówno nazwiska autora, jak również nieujawniona została drukarnia, gdzie zostały odbite. W tych wypadkach wdrożone zostanie śledztwo, a po

ujawnieniu winni zostaną pociągnięci do odpowiedzialności karnej za przekroczenie obowiązujących przepisów prawnych.

Należy dodać, że właściciele składów bibuły pornograficznej utrudniali zadanie organom policyjnym, które doko-

nywały rewizji, za co czeka ich nowa sprawa sądowa.

Równocześnie z zarządzeniemi rewizjami w celu poszukiwania wydawnictw pornograficznych na terenie Warszawy, wydany został przez władze centralne nakaz likwidacji składów pornograficz-

nych we wszystkich większych miastach na terenie kraju.

W ramach uprawnień władz administracyjnych zostaną wydane doraźne rozporządzenia, zabraniające reklamy ogłoszeniowej różnych bibliotek pornograficznych.

Nieszczęsny los emigranta

Pisma polskie w Ameryce donoszą o tragedii 19-letniego Józefa Stachniałka z jednej wsi pow. wieluńskiego.

Stachniałek zdołał w ukryciu odbyć podróż z Gdyni do Nowego Jorku na m/s „Piłsudskim”. W Ameryce zmienił nazwisko.

Przechodził bardzo ciężkie koleje losu. Pracy szukał bezustannie. Od Nowego Jorku chodził za nią aż do Florydy — kilka tysięcy kilometrów.

Tragiczny zgon pośła Zajączka

Wyskoczył z piątego piętra, padając koło samochodu żony

NOWY JORK (PAT.). O tragicznym zgonie członka Izby Reprezentantów, Polaka Zajączka, pisma amerykańskie ogłaszają następujące szczegóły:

Zajączek na dziesięć dni przed śmiercią wycofał swoją kandydaturę do kongresu, w dwa dni później znów ją zarejestrował i zapłacił prawnie wymagany wpis stu dolarów.

Uczył to podobno na życzenie matki, gorącej patriotki polskiej, która nie chciała by wycofanie to uważano za spowodowane chorobą umysłową syna.

Zajączek wynajął przed trzema dniami w Seattle dwupokojowe biuro, z którego zamierzał prowadzić kampanję

wyborczą. W piątek wieczorem był u lekarza, a potem udał się samochodem w towarzystwie żony i swego szwagra Williama Nadeau do swego biura.

Pani Zajączek i Nadeau zostali w samochodzie, a Zajączek udał się do biura na piąte piętro.

Gdy dłuższy czas nie powracał, Nadeau poszedł na górę, ale zastał drzwi biura zamknięte. Zawezwał wówczas za rządcę domu i kazał biuro otworzyć.

Zastał Zajączka siedzącego przy biurku, pisałego. Gdy zwrócił mu uwagę, że czas wracać do domu, Zajączek rzekł: „Zaraz, zaraz...” poczem rzucił surdut i wbiegł do

drugiego pokoju.

Nadeau skoczył za nim, ale już było za późno. Zajączek właśnie wyskakiwał przez okno. Padł o kilka kroków od samochodu, w którym siedziała czekająca nań żona. Śmierć nastąpiła na miejscu.

Zajączek najwidoczniej nosił się z zamiarem samobójstwa. Na kartce, którą pisał, gdy do biura wszedł jego szwagier, skreślone były następujące słowa:

„Jedyną moją nadzieją w życiu było poprawić niesprawiedliwy system ekonomiczny, który nie dawał żadnej na dziei... cale bogactwo... żadnej nawet szansy dla tych ludzi... żadnej szansy życia...”

Lekarz, który opiekował się

Zajączkiem, powiedział żonie i szwagrowi, że stan pacjanta budzi obawy i że należy go pilnować. Dlatego oboje nie odstępowali go.

Zajączek, który liczył 34 lata, był człowiekiem dużych zdolności i energii. Pierwsze jego występy w kongresie były tak niezwykle, że zwróciły nań ogólną uwagę obu izb. Później ogarnęło go przygnębienie, które zwróciło powszechną uwagę.

Składajcie ofiary na

Fundusz Obrony Morskiej

Konto P... ..

DRUKI

wszelkiego rodzaju
jak czasopisma, broszury, prospekty,
afisze, ulotki, oraz druki handlowe
wykonuje solidnie
szybko i tanio

DRUKARNIA MONOPOL

Kraków, Na Gródku 2. Tel. 173-02

Sierpień

14

Piątek
Euzebijusza

Z Teatru im. J. Słowackiego

„Księżniczka Czardasza”

KINA

Adria: „Tajemnica ekspresu nr. 6”
Atlantic: „Żew krwi” i „Kozak i słowik”

Apollo: „Weź me serce”
Bagatela: „Małżeństwo” oraz rewja „Gdy kogut pieje...”

Dom Żołnierza: „Serce indjanki”
Premia: „Księżniczka Czardasza”

Stella: „Szaleństwo amerykańskie” i „Postrach Mekayn”

Swit: nieczynne.
Lutka: „Prawo do szczęścia”
Uciecha: „General Sutter”

Wanda: „Małżeństwo na bezdrożach”

Radjo krakowskie

Godz. 7.30 Program na dzień bieżący, 7.30 Kilka informacji, 7.40 Muzyka z płyt, 12.03 Audycja dla dzieci wiojskich, 12.23 Płyty, 14.30 Koncert popołudniowy z płyt, 18.00 Skrzynka ogólna, 18.10 Wiadomości z dnia, 18.15 Płyty, 18.35 Koncert reklamowy, 22.35 Muzyka z płyt.

Nocny dyżur aptek

Apteka pod Złotym Tygrysem plac Szczepański 1, pod Aniołem Stróżem Kościński 18, pod Temidą Długa 66, pod Barankiem Mikołajaka 4, Niebieska Starowiślna 71.

Podgórze: Apteka pod Opatrznością Brodzińskiego 1

Pieśni rycerstwa polskiego

Koncert radjowy

Bardzo interesującą będzie audycja, którą transmituje Warszawa z Torunia dnia 14 sierpnia o godz. 17.15. Będą to bowiem pieśni rycerstwa polskiego wykonane przez chór „Dzwon” połączone z recytacją Władysława Brackiego, Nowosada i i. w układzie Leopolda Pobóg-Kielanowskiego. Co śpiewali niegdyś skrzydlaci husarze, zakuci w zbroje rycerze polscy, których uwielbieniem otaczało całe społeczeństwo — dowiedzą się słuchacze z tej audycji.

Akademickie uczelnie prowincjonalne

Odczyt radjowy dla maturzystów

Na uwagę młodzieży, która ma już za sobą ukończenie szkoły średniej zasługuje odczyt radjowy Stefana Duszyńskiego, który mówić będzie przed mikrofonem w dn. 14 VIII. o godz. 17-tej o akademickich uczelniach prowincjonalnych. Prelekcja ta może być wielką pomocą przy rozważaniu nad wyborem dalszych studiów, może przynieść wiele cennych rad w tak poważnej chwili, jaką jest decyzja przy obraniu zawodu w życiu.

Zbiórka Legionistów i oddz. Federacji Polskich Związków Obrońców Ojczyzny — w Oleandrach

W sobotę dnia 15 bm. przed „Domem Marzałka Piłsudskiego” w Oleandrach zbiorą się o godzinie 7.30 rano wszyscy członkowie Związku Legionistów i Federacji P. Z. O. O. wraz z pocztami sztandarowymi — skąd jądą się pochodem do Rynku Głównego, celem wzięcia udziału w uroczystościach „Święta Żołnierza Polskiego”.

KRONIKA KRAKOWA

Kraków w Święto Żołnierza Polskiego

Kraków jest w przededniu nie-
zwykłego święta. Święta Polskie-
go Żołnierza, którego całe spo-
łeczeństwo otacza serdecznymi
uczuciami. Wojsko w Polsce jest
przez wszystkich bez wyjątku
darzone bezwzględna ufnością
i ofiarną służbą dla Państwa —
szacunkiem.

Dziś w piątek o godz. 18.15
Wojsko zwróci się do Krakowa
w przededniu swego święta za

pośrednictwem Radja. Przemó-
wienie przed mikrofonem wy-
głosi Szeł Sztabu D. O. K. V.
ppułk. dypl. Horak. Kraków od-
powie w rocznicę „Cudu nad
Wisłą” w sobotę 15 bm. Toteż
gorącym pragnieniem mieszkań-
ców naszego miasta jest, by
uroczystości wypadły jaknaj-
wspanialej, stając się powszech-
ną manifestacją uczuć, jakimi
darzony jest polski żołnierz przez

wszystkich obywateli Państwa,
którego jest obrońcą i dumą.

Starostwo Grodzkie w Kra-
kowie powiadomiło Zarząd Miejski, że wydało rozporządzenie
zakazujące sprzedaży i podawa-
nia napojów alkoholowych od
godz. 18-tej dnia 14 sierpnia do
godz. 18-tej dnia 15 sierpnia.

Rozporządzenie to zostało roz-
plakatowane na murach miasta
Krakowa.

Wystawa fotografii Marszałka Piłsudskiego

Wczoraj odbyło się w salach
Muzeum Przemysłowego przy
ul. Smoleńsk 9, otwarcie Wy-
stawy Fotografii Marsz. Józefa
Piłsudskiego, — zorganizowanej
przez zarząd okręgu wojewódz-
kiego L. O. P. P. w Krakowie.
Uroczystości otworzyła wysta-

wy dokonał wicewojewoda dr.
Małaczyński. W imieniu prezesa
L. O. P. P. gen. Łuczyńskiego
przybył na wystawę wiceprezes
inż. Gostwicki, przybyli również
liczni oficerowie tutejszego gar-
nizonu, wiceprez. miasta dr. Ra-
dziński, dyr. inż. Wołkanowski,

senator Bobrowski i wielu innych.
Wystawa obejmuje 318 foto-
grafii, pochodzących głównie z
Warszawy. Przybyły one po
zlikwidowaniu wystawy, urzą-
dzonej przez Główną Księgarnię
Wojskową pod hasłem: Najlep-
sza fotografia Marszałka.

Systematycznie okradał sklep Kółka Rolniczego

Znany i wielokrotnie karany
nalogowy złodziej Jan Stefaniak
z Woli Radziszowskiej, stanął
wczoraj przed sądem w Krako-
wie, oskarżony o kradzież.

Stefaniak systematycznie do-
stawał się wytrychem do sklepu

Kółka Rolniczego w Woli Ra-
dziszowskiej, skąd kradł wódkę,
kielbasę, oraz artykuły spożywcze,
narażając Kółko na szkodę
około 1.700 zł.

Razem ze Stefaniakiem za-
siadła jego żona Marja, oskar-

żona o udzielenie mu pomocy.

Wyrok zapadnie dziś o go-
dzinie 12 w południe.

Rozprawie przewodniczył s.o.
dr. Partyka, oskarżał prok. dr.
Jarosiński, bronił adwokat dr.
Ostrowski.

Strajk okupacyjny w fabryce „Mars”

W fabryce mebli metalowych
i części rowerowych „Mars” w
Krakowie przy ul. Składowej 23
trwa w dalszym ciągu strajk
okupacyjny 56 robotników. Za-
dana konferencja nie doprowadziła
do tej pory do jakiegos rezultatu.
Strajkujący robotnicy oświad-
czają, że trudno jest żyć przy
przy takich gwałtownych zarob-
kach i dlatego żądają podwyżki.

Robotnicy zapowiadają strajk
aż do zwycięstwa.

Strajk flisaków

Od kilkunastu dni trwa strajk
flisaków, spalających węgiel,
tę żądań regulacji płac i zawar-
cia umowy zbiorowej. Przedsię-
biorcy węglowi nie chcą uznać
flisaków za robotników, lecz tyl-
ko za samodzielnych przedsię-
biorców. Związek transportow-
ców zwrócił się w tej sprawie
do ministerjum opieki społecznej.

W szczególności domagają się
flisacy unormowania wynagro-
dzeń za spław węgiel, uregulo-
wania rozdziałów obrotów i ła-
dunków oraz uznania związku
zawodowego. Dotychczas nie
doszło do porozumienia, gdyż
przedsiębiorcy nie chcą zawrzeć
umowy zbiorowej, obejmującej
wszystkie przedsiębiorstwa, lecz
tylko poszczególne firmy; ponad-
to nie chcą uważać związku za-
wodowego.

Pogłoski o przeniesieniu Państw. Zakładów Umundurowania

Wczorajszy „Naprzód” donosi:
„W mieście obiegają pogłoski
że Państwowe zakłady umundu-
rowania mają być przeniesione
do Radomia. Pogłoski te wy-
wołały wielkie zaniepokojenie
wśród robotników i robotnic,
którzy skutkiem tego atakują za-
trudnienie. Przeniesienie zakła-
dów powiększy liczbę bezrobot-
nych, których w Krakowie jest
i tak dość znaczna. Pracownicy
zakładów na onegdajszym zgro-
madzeniu zaprezentowali prze-
ciwko zamierzonemu przeniesie-
niu zakładów, oraz uchwalili
zwrócić się z memorjałem do
władz, aby z uwagi na położe-
nie pracujących zaniechały tego
planu.

Sprawą tą powinien zająć się
Zarząd miasta, dla którego prze-
cież nie może być obojętny los
kilkuset rodzin”.

Rozprucie kasy ogniotrwa- łej przy ul. Dietla

Niewykryci narazie sprawcy
dostali się przez otwarcie drzwi
dobranym kluczem lub wytry-
chem do składu wiu Mozeza
Filfelda przy ul. Dietlowskiej
49, m parterze, rozpruli tam ra-
kiem kasę ogniotrwłą i skradli
srebro stołowe, kandelary i bi-
żuterję łącznej wartości 1.500 zł.
Dochodzenia prowadzi Wydział
Śledczy.

Wielki Zjazd b. Ochotników Armji Polskiej w Krakowie

W dniach 15 i 16 sierpnia br.
Kraków będzie miejscem wiel-
kiego Zjazdu b. Ochotników
Armji Polskiej. Z całego terenu
Rzeczypospolitej oraz Wolnego
Miasta Gdańska przybywają u-
czestnicy w liczbie około 3.000
osób.

Ponad 100 oddziałów Związ-
ku wysła swoich przedstawicieli
i uczestników.

W programie pierwszego dnia
Zjazdu, t. j. w sobotę, przewi-
dzone jest poświęcenie sztandarów,
przemówienie Władz oraz
złożenie hołdu Marszałkowi
Piłsudskiemu w Krypcie na Wa-
welu. Wieczorem imprezy na
wolnym powietrzu.

W niedzielę, dnia 16 b. m. o
godzinie 9-tej rano wyjazd na
Sowiniec autobusami z ul. Stra-
żewskiego, po obiedzie zebra-
nia organizacyjne.

Z pośród wielu wycieczek
i zjazdów, jakie w dniach 15
i 16 sierpnia będą się odbywały,
Zjazd b. Ochotników Armji Pol-
skiej będzie niewątpliwie najlicz-
niejszy.

Konfiskata ulotki w Krakowie

Starostwo Grodzkie skonfis-
kowało ulotkę, wydaną przez
Chrześcijańską Demokrację w
związku z obchodem „Cudu nad
Wisłą”. Chrześcijańska Demo-
kracja wydała drugą ulotkę z
pominięciem ustępów skonfisko-
wanych.

W niedzielę przyjeżdża do
Krakowa gen. Gamelin
oraz gen. E. Rydz-Śmigły

Jak się dowiadujemy — szef
sztabu generalnego Francji gen.
Maurycy Gamelin przybędzie do
Krakowa w niedzielę wieczorem.
Gen. Gamelin pozostanie w Kra-
kowie przez poniedziałek, po-
czem uda się w dalszą drogę.

Wraz z gen. Gamelin przy-
bywa również do Krakowa Na-
czelny Wódz gen. E. Śmigły-
Rydz.

Zakaz odbycia wiecu Stronnictwa Narodowego w Krakowie

W nadchodzącą niedzielę Stron-
nictwo Narodowe w Krakowie
projektowało w związku z rocz-
nicą „Cudu nad Wisłą” urzą-
dzenia wiecu w sali „Sokoła”,
przy ul. Wolskiej. Ponadto w
programie Stronnictwa Naro-
dowego było złożenie wieńca na
płycie Nieznanego Żołnierza.
Jak nas informują Starostwo
Grodzkie wydało zakaz odbycia
powyższego wiecu.

Aresztowanie dentysty w Krakowie

W dniu wczorajszym patrolu-
jący policjant zatrzymał w nocy
dwóch osobników na gorącym
uczynku kradzieży wyrobów ty-
toniowych z kiosku Wacława
Lewkowicza przy ul. Prądnickiej 83.

Aresztowanymi okazali się
21-letni technik dentychny Wil-
helm Banasiński, zamieszkały
przy ul. Łokietka 39, oraz Jan
Kachniarz, zamieszkały przy ul.
Juljusza Lea 24. — Skradzione
przedmioty odebrano i zwróco-
no właścicielowi.

Z Teatru im. J. Słowackiego

Operetka wileńska w Krakowie

Od tygodnia gości u nas ze-
spół wileński Teatru ope-
retkowego przedstawiając pu-
bliczności krakowskiej najlepsze
utwory swego repertuaru oraz
doskonałe siły aktorskie i spie-
wacze.

Gościńce rozpoczęli artyści wi-
leńscy melodyjną operetką „Wi-
ktorja i jej huzar”, by później
poprzez „Carewicza”, opartego
na sztuce G. Zapolskiej, zapo-
znać nas z najnowszymi sukce-
sami na wielu polskich sce-
nach operetkami, jak: „Rose
Marie” oraz „Bal w Savoy”
i „Gospoda pod białym koniem”,
znanymi dobrze z tawersacyj
filmowych.

Główne partie w większości
operetek wykonały pp. Kulczy-
cka i Halmirska. Pani Kulczycka
okazała się nie tylko świetną spie-
waczką, ale i pełną kultury ar-
tystką, podobnie i p. Halmirska,
czarująca głosem, werwą i hu-
morem. Doskonałą artystką i spie-
waczką okazała się p. S. Bestani.
W zespole panów wymienić
należy Dembowskiego, Tatrzań-
skiego, Szczawnickiego, Detkow-
skiego, Wyrwicz-Wichrowskiego
i innych. Orkiestrę prowadzi
p. Wiliński.

Tańce wykonuje z powodze-
niem pp. Martówna i Ciesielski.
Zet.

Tragiczny wypadek na ul. Starowiślnej

Wczoraj o godz. 4 popołudniu auto najechało na 8-letnią Janę Holendrą na zbiegu ulic Miodowej i Starowiślnej, skutkiem czego doznała ona złamania czaszki. Pogotowie ratunkowe przewiozło nieszczęśliwe dziecko w stanie ciężkim do szpitala św. Łazarza.

Tajemnicze samobójstwo 19-letniego chłopca

W piwnicy domu przy placu Poznańskim w Bydgoszczy, w niewielkim składziku swych rodziców, popełnił samobójstwo 19-letni Jan Swinarczuk.

Chłopiec pracujący jako uczeń kupiecki, wróciwszy do domu zdradzał wielkie zdenerwowanie, nie chciał jednak podać przyczyny.

Nagabywany przez rodziców w pewnym momencie wydobyl z kieszeni butelkę z amoniakiem i wypił całą jej zawartość.

Wijącemu się w bólach chłopcu rzucono się natychmiast na pomoc, równocześnie powiadamiając pogotowie ratunkowe, które niezwłocznie przybyło na miejsce i zabrało chłopca do szpitala miejskiego. Interwencja lekarzy nie odniosła jednakże pożądanego skutku — bowiem chłopiec zmarł.

Przyczyny samobójstwa nie udało się dotychczas ustalić.

Okradli kasę gminną pod Krakowem

Wczorajszej nocy dokonano włamania we wsi podkrakowskiej Węgrzce Wielkie do urzędu gminnego.

Złodzieje chcieli otworzyć kasę ogniową i wykraść z niej gotówkę. Ponieważ nie mogli sobie dać rady z kasą, wynieśli ją wraz z całą znajdującą się w niej gotówką, a mianowicie ze 170 złotych, a następnie wywieźli wozem w niewiadomym kierunku.

Oskarżony o rozsiewanie fałszywych wiadomości

Sąd okręgowy karny w Krakowie rozpatrywał wczoraj sprawę Ludwika Pilcha, robotnika ziemnego.

Z końcem maja 1936 odbywał się strajk robotników ziemnych w Krakowie. Na czele strajku stanął Pilch, który wygłosił

przemówienie, w którym podał fałszywe wiadomości o beznadziejnej doli robotników ginących z głodu wobec braku wszelkiej pomocy ze strony Rządu.

W czasie jego aresztowania i doprowadzenia go do wydziału

śledczego P. P. w Krakowie stawiał opór.

Celem przesłuchania świadków rozprawę odroczone.

Rozprawie przewodniczył s.o. dr. Partyka, oskarżał prok. dr. Jarosiński.

LUSTRA

wszelkiego rodzaju wykonuje najtaniej

ZAKŁAD SZKLARSKI

S. FINKELSTEIN

Kraków, św. Krzyża 3

Telefon Nr. 129-03

Wykonuje wszelkie roboty w zakresie szklarstwa wchodzące — po cenach konkurencyjnych.

Odnawia stare lustra

LUSTERKA do torebek

Wykrycie potajemnego browaru

Brygada Kontroli Skarbowej przy Urzędzie Skarbowym w Płocku, po dłuższej obserwacji wpadła na ślad potajemnego wyrobu piwa.

Przeprowadzona w końcu rewizja u niejakiego Antoniego Wiśniewskiego z zawodu kupca, zamieszkałego w Płocku przy ulicy Żwirki, dała nadsządziwane wyniki.

W piwnicy zostały znalezione specjalne kuchnia do wyrobu piwa, 63 butelki już gotowego piwa, oraz całe urządzenie produkcyjne browaru.

Wiśniewski miał wielu odbiorców piwa z własnego „browaru”.

Całą aparaturę wraz z gotowym piwem skonfiskowano.

Władze Skarbowe w dalszym ciągu prowadzą śledztwo, celem wykrycia współników Wiśniewskiego.

Zajęcie trumien

O charakterystycznym wypadku, świadczącym o dzisiejszych ciężkich stosunkach donoszą nam z Świętochłowic. Jeden z miejscowych stolarzy, p. Paweł K., trudniący się wyrobem trumien, zalegał od dłuższego czasu z zapłatą podatków. Pewnego dnia zjawił się w mieszkaniu jego egzekutor Urzędu Skarbowego z Świętochłowic, zamierzając ścisnąć od stolarza zaległe podatki.

Ponieważ K. nie mógł uiszczyć podatku, egzekutor zajął kilka trumien.

Ponieważ obecnie K. nadarzyła się okazja sprzedania kilku trumien, sprzedał je, a resztę usunął.

Obecnie dowiedział się o tem Urząd skarbowy w Świętochłowicach, który skierował sprawę do sądu, domagając się ukarania podatnika za usunięcie zajętych na poczet zaległych podatków trumien.

Pogrzeb ś. p. Ks. prałata Dr. K. Makowskiego

W uroczystościach pogrzebowych w związku ze śmiercią śp. Ks. Prałata Dr. Karola Makowskiego, rektora Seminarjum Duchownego Diecezji tarnowskiej uczestniczył p. Wicewojewoda Dr. Małazyński, który przybył na sumę żałobną w towarzystwie p. Radcy Stańkowskiego, który był obecny na kondukcji i odprowadził Zwłoki na wieczny spoczynek.

Zniżka do kin: „Atlantyk”, „Adria”, „Capitol”, „Swit” lub „Bagatela” dla Czytelników „Ostatnich Wiadomości Krakowskich”
Ważna tylko w dniu 14 sierpnia 1936 r.

Tragedja miłosna emeryta

W Stryju popełnił samobójstwo strzelając z rewolweru w skroń Roman Suchowski, emerytowany podreferendarz, zamieszkały ostatnio we Lwowie.

Ze znalezionych przy denacie listów wynika, że przyczyną rozpaczliwego kroku był zawód miłosny. Denat był separowany ze swoją żoną i kochał się w pewnej dziewczynie, w której mieszkaniu właśnie popełnił samobójstwo.

Krwawo pobił swego ojczyka

Na przechodzącym przez plac Wolności w Rzeszowie Kotłę Szymona, napadł pasierb Koniak Leon i dotkliwie go pobił łomem żelaznym po głowie tak, że odwieziono go do szpitala powszechnego.

Jak się okazało niedawno Kotła zawarł ślub z matką Koniaka i na tem tle dochodziło między nimi często do bójek między pasierbem, który nienawidził ojczyka swego.

19-letnia tancerka podrzuciła dziecko

Zamieszkała w Inowrocławiu przy z. Klasztornej pod nr. 3, 19-letnia tancerka Stanisława Antczak, w sieni Zakładu św. Florjana w Bydgoszczy podrzuciła dziecko swoje, niemowlę płci męskiej i zbiegła.

Powiadomiona o wypadku tym policja już na dworcu ujęła tancerkę w momencie, kiedy chciała wracać do Inowrocławia.

Przewieziono ją do więzienia i w najbliższym czasie stanie ona przed sądem.

Podrzuciła dziecko

Nieznana kobieta porzuciła w sieni domu przy ul. Jasnej L. 4 dziecko płci męskiej, liczące około 6 miesięcy, które umieszczono w Złóbkę Miejskim.

Piękna Elza w sidłach hrabiego-złodzieja

Dni upływały spokojnie. — Zdawało się, że nic nie zmieni się przez cały czas pobytu jej w miasteczku. I może wszystko potoczyłoby się zwykłym trybem gdyby nie jedna romantyczna przygoda, która omal nie miała smutnego zakończenia.

W owej miejscinie zajmował stanowisko prokurenta banku niejaki Tadeusz Wiśniewski. Był to człowiek w pełni siły wieku. Posiadał przytem niepospolitą inteligencję i uważał się za pokrzywdzonego przez los, który pchnął go w tę „menażerję”, jak był zwykły nazywać mieszkańców zapadłego kąta. Ponieważ posiadał, jaką zajmował, była intratna, stał on się wymarzoną partją dla wszystkich matek, posiadających dorastające córki. W młodych pannach wzbudzał niepokój i każda w skrytości myślała o nim, jako o tym, który zdobędzie jej serce. Tadeusz Wiśniewski był jednak dla wszystkich pań jednakowo uprzejmy, lecz pełen rezerwy.

Jednakże od czasu, gdy poznał Elzę, stał się innym. Dawniejszy chłodny i zrównoważony mężczyzna stał się gorącym wielbicielem instruktorki klubu. Przytem charakter jego i usposobienie uległy zmianie. Był nadszadziwający i wesołym towarzyszem.

Rozwinęła się w nim skłonność do wynurzeń; opowiadał Elzie o czasach szkolnych, studiach, rodzinie i pracy w banku. Ona zaś wyróżniała go spośród całego otoczenia. Lubila jego towarzystwo i chętnie spędzała z nim wolny czas w cukierni lub jedynym kinie jakie miasteczko posiadało.

Ciągle obcowania Wiśniewskiego z Elzą, nie uszło uwagi towarzystwa. Zawrzało, jak w ulu. Zaczęły krążyć różne wersje, silono się w różnych domysłach i przypuszczeniach, dano polot fantazji i przewrotności. Główną przyczyną oburzenia była utrata jednego z najlepszych kandydatów na męża. Nie żałowano też

żadnych uszczypliwych docinków pod adresem Elzy, którą uważano za wyrefinowaną intrygantkę, pragnącą pod parawanem udzielania lekcji znaleźć sobie męża. Szczególnie starsze kobiety prześcigały się w plotkach. Nie mogły zrozumieć aby jakaś tam nikomu nieznana „przybłęda” triumfowała nad ich córkami. Młode niewiasty również nie szczędziły słów potępienia chociaż czyniły to oględniej i delikatniej.

Inaczej patrzyła na sprawę tę pleć brzydka. Starsi panowie bronili zarówno honoru Elzy, jak i renomy Wiśniewskiego, młodzi zaś obwiniali tylko prokurenta. Była w tem sporadza zazdrości o powodzenie, jakim cieszył się u niewiast w ogólności, a u pięknej instruktorki w szczególności.

Zaczęto ją na lekcjach szkanować i wykazywać duże lekceważenie.

Narazie nie zastanawiała się,

co mogło spowodować tę nagłą zmianę frontu. Zresztą nie brała tego zbyt do serca i dalej wykonywała sumiennie swoje obowiązki.

Pewnego dnia otrzymała od burmistrziny bilecik, w którym ta zapraszała ją na ważną konferencję. Nie domyślając się przyczyny zaprosin, wesoła i uśmiechnięta zjawiła się o oznaczonej porze.

Ujrawszy jednak burmistrzynę, jej surową minę i nieprzystępną postawę domyśliła się, że rzecz musi być większej wagi niż przypuszczała. Poważny i uroczysty ton głosu, z jakim ją przywitała, upewnił ją jeszcze bardziej w tem mniemaniu.

Gestem damy wskazała jej miejsce i sama usiadła opodal.

— Moja panno Kujawska! — rozpoczęła matrona tonem, w którym dawała Elzie poznać, że przemawia do niej urzędowo, jako jej przełożona i osoba z innej sfery. — Zmuszona jestem w imieniu klubu, który repre-

zentuję, udzielić pani nagany. Doszło do naszej wiadomości, że pani odbywa w godzinach wieczornych spacer z panem Wiśniewskim w miejskim parku. Zdaniem naszym tego rodzaju eskapady wywołują powszechne zgorzelenie i są złym przykładem dla młodzieży. Jak pani wiadomo, w klubie naszym skupia się elita naszego społeczeństwa i dlatego musimy kłaść nacisk na to, aby personel klubu zachowywał się bez zarzutu i nie narażał na szwank dobrej opinii naszej instytucji. Osobiście boleję również nad tem, że pani, jako osoba młoda i dobrze ułożona, tak mało dba o swoją reputację. Zmuszona jestem prosić panią, by zechciała zaniechać wieczornych spacerów. Gdyby zaś pani nie dostosowała się do naszych życzeń, zmuszeni byłibyśmy wyciągnąć z tego należyte konsekwencje.

Ciąg dalszy nastąpi.